

# Tả Tiên Sinh, Hữu Tiên Sinh

## Contents

|                                             |          |
|---------------------------------------------|----------|
| <b>Tả Tiên Sinh, Hữu Tiên Sinh</b>          | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Thượng                         | 1        |
| 2. Chương 2: Trung                          | 6        |
| 3. Chương 3: Hạ                             | 8        |
| 4. Chương 4: Phiên Ngoại: Hữu Tiên Sinh Nói | 12       |
| 5. Chương 5: Phiên Ngoại: Thiển Nam U Hồn   | 16       |
| 6. Chương 6: Phiên Ngoại: Kinh Hỉ           | 17       |
| 7. Chương 7: Phiên Ngoại: Âm No Vấn Đề      | 22       |

## Tả Tiên Sinh, Hữu Tiên Sinh



### Giới thiệu

Thể loại: hiện đại văn, nhất thụ nhất công, ảm áp văn, võng duEditor: Phong Dạ. Bạn gái thứ n nói

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-tien-sinh-huu-tien-sinh>

## 1. Chương 1: Thượng

“Thực xin lỗi.” Nàng cúi đầu nói.

“..... Thật sự không còn cơ hội?” Ta kiềm nén hỏi.

“Thật sự, xin lỗi...” Lại là một câu trí mạng.

“Được rồi! Hẹn lần sau gặp lại, anh sẽ tự thu xếp!” Ta ra vẻ tiêu sái nói.

“Ân... Anh cũng thế, tạm biệt....” phát tay, taxi chở nàng đoạn tuyệt mà rời đi, bạn gái kết giao ba tháng của ta kể từ đây chính thức bay đi.

Thực xin lỗi, mẹ, con đã rất cố gắng, mẹ lần sau vẫn là giới thiệu cho con một cô gái ít nữ tính chút đi, loại phụ nữ tràn ngập mẫu tính đến chói lọi thế này theo con nghĩ là bất tự không hợp.....

Kỳ thật ta thật sự không đến nỗi oán giận, nhưng ta có thể không ôm oán sao?! Làm người trong một năm đã là lần thứ ba thất tình,[ chú ý! Hiện tại vẫn mới là tháng 10!], hơn nữa mỗi lần thất tình lý do đều không sai biệt lắm, người có thể không oán giận sao?

Năm nay, bạn gái thứ nhất dẫn ta đi dạo trên phố, sau đó đột nhiên đứng ở ngã tư đường nói:“Ách, ta nghĩ.. Chúng ta không thực sự hợp nhau...” “Vì cái gì?” Ta hỏi.

“Chính là..... Dù sao chính là không thích hợp, đừng nên hỏi nữa, tạm biết!” Sau đó nàng thừa dịp đèn xanh còn có 5 giây liền phi như bay

Chạy quá đường cái, dòng xe cộ tấp nập như nê-mi thoáng chốc đem chúng ta chia làm chân trời góc biển, làm cõi lòng ta tan nát, nàng thật là tàn nhẫn!

Bạn gái thứ hai đem ta đi rạp chiếu phim, xem một nửa nói đi toilet, ta lúc ấy cũng không chú ý, kết quả mười lăm phút sau nàng gọi điện thoại đến,

“Chúng ta... Vẫn là chia tay đi.” Nàng nói.

“A?! Vì cái gì?!” Ta nghĩ đến hơn nửa người trong rạp chiếu phim đều nghe thấy.

“A ~ điện thoại của em bị nhiễu sóng, cứ thế nhé, tạm biệt!” Thanh âm của chủ nhân này từ đó về sau như bốc hơi thoát ly khỏi thế giới của ta, hại ta đem đó một người ăn hai phần bồng ngô, bụng đau một đêm, độc nhất chính là lòng dạ đàn bà a!

Sau đó là chính là bạn gái thứ ba vừa nãy, sau khi hẹn hò xong xuôi ngồi sẵn ở trong xe taxi qua cửa sổ:“Em nghĩ... Chúng ta từ nay về sau cũng không nên gặp nhau nữa ...”

“... Có thể nói cho anh biết vì sao không?”

“... Chúng ta có điểm bất đồng, anh không phải Mr.Right của em, chúng ta vẫn là không nên lãng phí thời gian của cả hai.”

Người xem người xem! Người sau lại càng tàn nhẫn hơn người trước! Trái tim vốn rạn nứt của ta giờ đã vỡ tan, ngay cả một hạt bụi cũng không còn nữa!Mr. Right? Ta phi!

Tổng kết kinh nghiệm ba lượt thất tình, ta biết ta cách chỉ tiêu Mr. Right càng ngày càng xa. Ta biết ta vóc dáng không cao không đủ uy vũ, [ chỉ có 169cm], nhưng bề ngoài của ta cũng không đến nỗi xấu xí, cũng dễ coi hơn nữa còn mang lại cho người khác cảm giác an toàn a!

Ta cũng biết ta có điểm vắt cổ chày ra nước (keo kiệt), không đủ khảng khái hào phóng, nhưng tiền đều là nhờ máu và nước mắt mới kiếm được, tiết kiệm một chút mới sống tốt a!

Ta biết ta tính tình có điểm nóng nảy, không đủ ôn nhu, nhưng các nữ nhân không phải khắp nơi tuyên dương nói muốn tìm một lão công nam tử khí khái sao?

Xem lại ta – là một người làm đến nơi đến chốn, lại tính toán tỉ mỉ hơn nữa tràn ngập nam tử khí khái tuyệt đối là một hảo lão công mẫu mực, như thế nào lại không có ai có thể cùng ta đi đến hôn nhân phát hiện ra điểm tốt của ta! Ai ~ là các nàng không biết quý trọng, ta đành biết làm gì đây?

Tóm lại, ta lại thất tình. Hôm nay là thứ bảy, hiện tại là đã là 9 giờ tối, để phát tiết bi phần cùng tiết kiệm tiền xe, ta đi bộ về nhà.

Về tới nhà, mở máy tính ra, lên mạng, đăng nhập vào phòng chat –

Người nói ta là nên tìm chút kích thích để giảm bớt sự đau đớn vì thất tình? Đúng vậy! Bất quá không phải là làm mấy trò trẻ con của mấy người thất tình như người đang nghĩ, mà là –

Ta nhấp vào người đầu tiên nhìn thấy, sau đó dùng hết toàn bộ từ ngữ hung ác độc địa mà ta biết cùng với tốc độ đánh chữ siêu cấp quăng hết vào đối phương.

Hung hăng mắng một chút, liên tục mắng hơn mười câu sau đó đối phương mới chậm chạp nói lại một câu “Bệnh thần kinh!”

“.....” Ta lại mắng một chuỗi dài, đối phương một chút phản ứng đều không có, ta lại mắng vài câu sau đó mới phát hiện, nguyên lai người nọ đã thoát rồi Mỏ, không vui về gì cả!

“Thật là xấu hổ, lão tử đêm nay bị nữ nhân đá cho nên đem ngươi làm người trút giận, nếu lão nhân gia ngài đã muốn quy tiên ta cũng không còn hứng mắng ngài nữa, thượng lộ bình an, lần sau đầu thai không nên gặp gỡ một người giống như ta, ha ha ha!” Ta đánh xong một câu cuối cùng, tâm tình cũng thoải mái một chút, uống một ly nước, chuẩn bị thoát xuống.

Giống như người chứng kiến, hành động kể trên chính là phương pháp chữa thương sau khi thất tình của ta. Nghe nói người ta sau khi thất tình sẽ rượu chè ăn uống quá độ — bất quá cái này đáng giá sao? Hiện tại ăn một bữa tuyệt đối không rẻ, huống chi ta là một người ăn uống kén chọn, muốn ăn đồ ăn ngon thì lại quá đắt, tùy tiện ăn lại sợ làm đau dạ dày, phải đi bác sĩ lại tốn một đồng tiền!

Điên cuồng mua sắm? Lại càng không thể! Thất tình mà đi mua quần áo khẳng định là mua mấy thứ áo quần màu mè tươi sáng hơn nữa vừa mắc tiền lại vừa không đẹp, mặc vào giống một đồng tạp nham. Giỡn chứ, ta không phải là loại người ngu ngốc đến thế!

Đi quán bar uống rượu một phen? Chưa từng nghe qua hiện tại quán bar lưu hành cái gì thuốc lắc, thuốc kích dục sao? Không thể nào tưởng tượng ra được hình ảnh ta say bí tỷ cầm ly rượu lắc qua lắc lại miệng cầu nhàu cầu nhàu. Uống xong đi, bị người ta lột sạch ném đầu đó trên đường cũng không biết, đáng thương hơn a! Chính là không bị cướp, ăn uống đến nghiện, hai ba ngày sau khiến cho ta tang gia bại sản, no no no!

Ta chỉ còn cách dùng phương pháp tiết kiệm nhất an toàn nhất — lên mạng mắng chửi người cho quên sầu. Vừa rồi đại khái online một giờ, đem điện phí cùng tiền mạng tính trái tính phải cũng chỉ có khoảng 5 đồng, đêm nay lại tiết kiệm được tiền xe, tuy bị thất tình nhưng cũng không quá tốn kém, ha ha!

Khụ khụ, trở lại chuyện chính, phía trên đang nói ngang đoạn ta uống xong nước định offline, một trận đập cửa, trong phòng chat lại nhiều thêm một người, ta thật sự không nên tò mò liếc mắt xem một cái, nhưng ta đã nhìn rồi — “Mr.Right”!! Nickname của người mới vào kia!!

Cho nên ta nói ta mới vừa hồi phục thì bị phần lại lủi đứng lên hẳn là mọi người đều có thể lý giải

Nhìn nhìn thời gian, buổi tối 11 giờ.

“Chờ ta năm phút đồng hồ!” Ta gõ nhanh câu đó send cho “Mr. Right” kia, sau đó vội vàng offline, thay đổi tài khoản vào mạng 96169

Số internet này – để chúc mừng quốc khánh, công ty điện tín nói vào tháng 10 mỗi buổi tối từ 11 giờ đến 1 giờ sáng ngày mai, 96169 lên mạng đều miễn phí, ta liền dùng hai giờ được miễn phí này để hảo hảo chỉnh cái tên Mr. Right chết tiệt đó một phen, hừ!

Trở lại phòng chat, tên kia còn onl, thật tốt quá! Ta đem tên mình đổi thành “Mr. Left”, sau đó bắt đầu điên cuồng mắng chửi một trận nữa, “Ha ha, xin hỏi tôi đã làm gì đắc tội với cậu?” Đối phương rất nhanh gõ lại một câu, mà ta vừa mới mắng hai câu, khoa trương! Cư nhiên phá ta đang gõ chữ!

“Xem ngươi đầu nhọn trán hẹp / không có quý cách / lùn tịt / hai tai thối rửa / lỗ mũi hướng lên trời / lông mày nhọn hoắc / bụng bia / chân vòng kiềng / như con gà trọc đầu thêm bộ dáng ác tâm làm cho ta không thoải mái !” Ta nhanh nhẹn đánh một chùm.

“Ha ha, cậu thật đáng yêu ~” Ta té xỉu, người này theo được tốc độ đánh chữ của ta mà hiểu sao! Đáng yêu?! Phi again! Ta lại bắt đầu mắng.

Ngay cả mấy câu vừa nãy mắng họ cũng đều đánh xong rồi, đối phương vẫn là bảo trì bộ dáng “Ha ha” tươi cười, mấy câu chửi của ta đối với hắn không đau không ngứa, hẳn là không có mắng lại ta, cuối cùng ta nhất thời không biết bắt bẻ như thế nào nữa đành nói cho hắn biết ta mắng hắn nguyên nhân là do tên của hắn khiến người ta rất chán ghét.

“Ha ha, ta đây liền đổi lại là xong.” Hắn nói xong, thay đổi cái tên “Bảo ca ca” (\*) vô cùng buồn nôn.

Hừ! Người đổi ta không thể đổi sao? Ta lập tức liền đem tên đổi thành “Lâm muội muội”(\*), bắt đầu đổi hẳn tiến hành đợt chiến buồn nôn, cái gì giả dối cái gì màu mè cái gì mắc ói đều đánh hết ra đây, hỗn đản! Không làm choáng chết người cũng khiến người phải nôn đến chết!

Sau đó hẳn lại đem tên đổi thành “Bin Laden”, ta vì thế biến thành “Bush” [tổng thống Bush a =”=], dào dạt một đồng hỏa tiễn, đạn đạo, ngư lôi, lựu đạn, đổi hẳn ném qua.

Hẳn tránh ở xác tử lý làm “Ốc mượn hồn”, ta biến hóa nhanh chóng thành “Tảng đá lớn”—“tảng đá lớn đập bể vỏ ốc” Nghe qua đi? (1)

Hẳn vì thế làm “Lão hòa thượng”, hừ! Ta còn “Diệt Tuyệt sư thái” a! Ý thiên Đồ Long chém chết người chém chết người!

Cuối cùng hẳn đem tên đổi thành “Ta là oan uổng a!” Hướng ta cầu hòa, ta lập tức đổi tên “Tội danh đã được xác lập!” Tiếp tục ra sức đánh chó rơi xuống nước.

“Ha ha, nói chuyện phiếm với cậu thật thú vị, bắt quá ta phải đi ngủ, ngày mai giờ này chỗ cũ tiếp tục, không gặp không về nhé!”

Tên hỗn đản đánh xong một câu nhân tiện chuẩn mất rồi, ta không có được chiến thắng cuối cùng, nhưng bắt đầu dĩ, đành phải offline. Nhìn xem thời gian, a!!! Đã 2 giờ đêm rồi! Bị lậ đi mất một giờ! Vẫn là 96169! Hảo đất tiền a!!! Đều là tên hỗn đản kia làm hại! Xem ta nếu ngày mai không tìm hẳn báo thù ta liền đem máy tính ăn đi!

Ngày hôm sau ngủ cho đến 12 giờ mới rời giường, tốt lắm, tiết kiệm được bữa sáng. Ta nấu bát mì ăn liền ăn xong tiếp tục ngủ, cuộc sống độc thân hảo chính là ở điểm này, sống mơ mơ màng màng cũng không có bị ai quản, đương nhiên cũng chỉ vào dịp cuối tuần thôi, ngày mai lại phải đi làm rồi, vì năm đầu gạo nên đành khom lưng, ai...

Lần nữa tỉnh lại đã là 7 giờ tối, ta rửa mặt chải đầu một chút, đi dạo phố ăn một bữa nhỏ, lúc đi ngang siêu thị nhìn thấy biển đại giảm giá, tiện đường đi vào mua đồng lớn hàng hóa giảm giá, cuối tuần này cuối cùng có điểm thành tựu, ha ha — nếu như không đem chuyện tối hôm qua lên mạng bị tổn thất một giờ tính vào.

Về đến nhà cũng đã hơn 9 giờ, ta dọn dẹp qua loa cái phòng một tí rồi đi tắm rửa, đến khi tắt cả mọi thứ đã được gọn gàng cũng đã 10 giờ rưỡi, ta cảm thấy tinh thần mình bắt đầu phấn khích, từ từ nhấm nháp tách trà, thuận tiện ngẫm lại lời mắng dành cho cái tên tối hôm qua kia.

10 giờ 55 phút, ta mở máy tính, lên mạng, vừa vặn 11 giờ, thời gian miễn phí bắt đầu! Trong phòng chat hiện lên mấy chục cái avatar lúc ẩn lúc hiện, ta trợn to hoả nhãn kim tinh (mắt đỏ chói sáng =))) tìm một chút, “Mr. Right” cùng với cái avatar hình con khủng long to bự chẳng nằm trong đám người đang chat ấy, cứ nhiên còn dám lấy tên này, người nói xem hẳn không phải đang vẫy gọi ta đấy hay sao?!

“Ha ha, hữu tiên sinh sớm như vậy a?” Ta nịnh nọt đánh một lời chào, cuối câu còn thêm một trái tim hồng, ác (mắc ói)

~~“Ha ha, đúng vậy, đã nói không gặp không về rồi mà, còn lo lắng rằng cậu sẽ không đến!” Hữu tiên sinh buồn nôn đó đáp lễ ta bằng một đóa hoa hồng đỏ.

“Ai nha nha ~ anh xem anh nói cái gì kìa ~ đã để anh phải chờ lâu, xấu hổ ác ~” Ta dâng lên đôi môi đỏ thắm.

“Ha ha, xem kìa xem kìa, đều đã quen biết nhau lâu như vậy, còn khách khí cái gì ~” Tên của hẳn đổi thành “Tây môn đại quan nhân”, ta vội vàng đem chính mình biến thành “Phan thị tiểu tiện phụ”, làm cho hẳn cười haha cả một chuỗi dài. (2)

“Ha ha ~ nương tử ~ tiểu sinh hữu lễ rồi ” (3) Hẳn buồn nôn hỏi thăm một câu như thế, hại ta một thân ác hàn, so độ ghê tởm ta không có thua người đâu, để ta chơi đùa với người! Lập tức trả lại hẳn một câu, “Ôi ~ Tử Tướng ~ anh và em mặc dù đã đối nhau như vợ với chồng, nhưng mà còn chưa lên nghĩa phu thê ~ anh khi nào mới qua nhà thú người ta a ~” Tự mình ở trong lòng lạnh lẽ dùng ngữ khí nũng nịu nói lời này, thiếu chút nữa da gà bùng phát mà chết.

“Ha ha ~ nguyên lai nương tử muốn cùng ta cộng hài liên cảnh (cùng nhau chung sống hài hòa như cây liên cảnh) nha ~ chờ một chút ác ~~” Hắc trả lời lại một câu như vậy.

Hừ! Ta sẽ chờ xem ngươi có cách nào! Một lát sau, hắc gửi đến một đường link, ta mở ra thì thấy, nguyên lai là cái trò chơi Sims (4) mô phỏng cuộc sống con người, loại cộng đồng ảo này, trước kia có nghe nói qua nhưng vẫn chưa có chơi, hôm nay đang có tinh thần tốt, đi ngao du thử cũng không tệ.

“Ta đã đăng kí, chính là “Hữu tiên sinh”, ngươi cũng mau đăng kí đi!” Hắc nói.

Lại là cái tên rách nát này, hừ! Muốn chơi với ta sao, ta đăng kí “Tả tiên sinh” đăng nhập vào. Bên trong có rất nhiều khu vực, chúng ta đến dưới tầng cây nhân duyên tính bát tự, ta thế mới biết nguyên lai hắc so với ta lớn hơn 5 tuổi, sinh nhật là tháng 12, tính toán ra hắc năm nay cũng đã 30 dư 3 rồi. Tính bát tự kết quả là “Song phi liên cảnh khả trăm năm, phu vinh thê quý tự vui mừng. Bình sinh vốn có thao thao phúc, khả bậc tài nguyên nếu thủy tuyền.” (hai cây liên cảnh được trăm năm, chồng sang vợ đẹp sống sung sướng, cuộc đời hạnh phúc cuộn cuộn như sóng biển, tiền vô như nước [ta biết ta chuyển đổi nên để nguyên vẫn hay hơn])

Oa! Kết quả ngọt ngào quá a ~ chúng ta lại cho nhau một trận buồn nôn, sau đó một đường chạy tới giáo đường để kết hôn, kết quả là –“Các bạn không có nền móng kinh tế, tạm thời không thể kết hôn!” What?! Thật đúng là chơi như thật a! Ta xem xét một chút cái luật chơi, cư nhiên bắt buộc vợ chồng song phương mỗi người tài sản ít nhất phải có 1000 đồng với cả có nơi ở ổn định mới được cho phép kết hôn,ngất! Ngay cả ở trên mạng cũng không làm cho người ta thoải mái một chút!

Chúng ta thảo luận kết quả là cùng nhau đi kiếm tiền kết hôn, muốn kiếm tiền chỉ có thể làm công hoặc đánh bạc còn có mua xổ số, chúng ta trước tiên đi tới “Chợ việc làm” (5)

Đi dạo một vòng, mấy công việc tốt sớm đã có người chọn hết, cuối cùng ta ở “rap chiếu phim” làm công việc bán vé, hắc ở “quầy thức ăn nhanh” làm tạp vụ, mỗi người mỗi ngày tiền lương 100 đồng, muốn kết hôn chỉ sợ cũng phải kéo dài đến vài tuần.

“Nương tử xin yên tâm, ta cả ngày đều ở trên mạng, rất nhanh có thể kiếm đủ tiền để cho ngươi một cuộc sống hạnh phúc ~~” Hắc nịnh nọt nói.

Ta vừa định bắt bẻ hắc một câu, đồng hồ báo thức ở di động nhất thời vang lên – thời gian lên mạng miễn phí nên rồi, nên logout! Vì thế ta nhấn lại một câu “Hảo a ~ ta chờ ngươi nga ~~” sau đó còn để thêm một đôi môi đỏ choét, rồi bay bay offline đi gấp chu công (đi ngủ)!

---

(1)Ốc mượn hồn(2)“Tây Môn đại quan nhân” chính là Tây Môn Khánh và “Phan Thị tiểu tiện phụ” chính là Phan Kim Liên

Tây Môn Khánh là một nhân vật chính trong tiểu thuyết Kim Bình Mai của Tiểu Tiểu Sinh, nhưng trước đó đã xuất hiện trong tiểu thuyết Thủy Hử của Thi Nại Am trong tình tiết nổi tiếng “Vô Tòng sát tẩu”. Theo mô tả của Thủy Hử và Kim Bình Mai, Tây Môn Khánh là một nhân vật hoang \*\*\* vô độ, tư thông với Phan Kim Liên, vợ của Võ Đại Lang, anh trai của Võ Tòng. Y cùng Kim Liên đã đầu độc chết Võ Đại Lang khi Võ Tòng đi vắng. Đến khi Võ Tòng trở về, lo tang cho anh mình xong, liền giết chết cả Tây Môn Khánh và Kim Liên lấy đầu tể anh.

Trong Kim Bình Mai những diễn biến liên quan tới cuộc sống của Tây Môn Khánh và những thê thiếp, được miêu tả phong phú. Nhiều cảnh miêu tả cuộc sống hưởng lạc đồi trụy của Tây Môn

Khánh sống động đến từng chi tiết khiến cho cuốn tiểu thuyết này từng bị coi là sách khiêu \*\*\* (3)câu đó nguyên văn bản raw là , QT dịch ra như thế mà ta cũng không hiểu câu đó, nếu có ai biết vui lòng chỉ giúp ta với \*cúi đầu\*

(4)The Sims: là một trò chơi giả lập cuộc sống con người (simulation). Khác với nhiều trò chơi khác mang tính chất thắng thua rõ rệt, The Sims không mang tính chất thắng thua như các trò chơi khác. The Sims chủ yếu tập trung vào cuộc sống của những con người ảo gọi là sims, đặt họ vào một thế giới ảo với các hoạt động sinh hoạt thường ngày giống thật như ăn, ngủ, nấu nướng, làm việc, đi học, đi vệ sinh... Người chơi có thể tùy biến các nhân vật (đầu tóc, quần áo, khuôn mặt...) cũng như xây dựng các ngôi nhà dành riêng cho

nhân vật của mình.(5)nguyên văn QT là ” nhân tài thị trường” , vì ta vốn không chơi Sims nên cũng ko biết từ trong game nó là như thế nào, đành mạn phép đổi thành “Chợ việc làm”, nếu có ai biết từ chính xác xin vui lòng nói cho ta biết với \*cúi đầu tập 2\*

(\*) có thể 2 tên đó cũng là tên của các nhân vật nổi tiếng, nhưng ta tìm mãi vẫn chưa ra vì thông tin quá ít Y^Y, mọi người thông cảm

---

Quyết định edit cái này vì cái tên \*hic hic\* với lại nó cũng ko dài quá, thêm nữa dạo này đang thích thể loại âm áp văn:”>

Edit xong cái này chỉ muốn hú lên: “Tiểu công

~ chúng ta chơi The Sims đi

” =))))))

## 2. Chương 2: Trung

Ngày hôm sau đi làm, công việc dồn dập đến vắt chân lên cổ mà chạy, vất vả mãi mới đến được giờ ăn trưa, cuối cùng cũng có thể ngồi thở một tí, ghé vào bàn làm việc bất luận thế nào cũng không có ngủ được, mà xui quýt khiến lại vào mạng nhìn một chút, hần quả nhiên đang ở trong cộng đồng ảo đó.

“Cục cưng, ta lại tìm được thêm hai công việc, hiện tại đã có 500 đồng gửi ngân hàng rồi!” Hần nhần một câu mừng rỡ giống như tìm được của quý, hừ! Người già đầu như thế rồi mà còn chơi vô cùng chăm chỉ a! Ta xem cũng nhin không được nở nụ cười. Đi vào trong chợ việc làm ta nhận được tin báo công việc, ta buồn bán được 100 đồng rồi a, hết sức phấn khởi mà nói cho hần biết, hai người lại hưng phấn loạn xạ quần một phen, tính toán toán đến ngày có thể kết hôn, cấp trên đáng ghét tức giận đi tới đem một tập chứng từ ném trên bàn ta –

“Còn chơi nữa! Mấy tờ danh sách đơn giản như vậy mà cũng nhầm, may mắn chưa có gửi đi, bằng không cậu làm không công cũng không có bồi lại được, làm lại cho tôi!”

Ai ~ ăn bống lộc của người ta nên ta phải nhần! Lập tức ngay cả mấy câu hỏi thăm cũng chưa nói được đã phải out, bắt đầu làm cu li.

Buổi tối lên mạng đọc được mấy câu hần nhần lại lúc sáng, đơn giản là hỏi ta như thế nào đột nhiên mất tích, lại nói cho ta biết hần bởi vì làm việc chăm chỉ nên đã được thăng chức lên quản lý quầy thức ăn nhanh vân vân.

Người thì vui sướng rồi còn ta thì đang đau khổ nè! Ta hung hăng tốn hơi thừa lời, đem chuyện hôm nay bị người ta chèn ép bắt nạt giường thương bạt kiếm (lời lẽ đánh đá) mắng cho hần một phen mới tiêu khí (bớt giận), hiện tại trên mạng ta tài sản có 400 đồng, hần có 700 đồng, kỳ thật đã là rất lợi hại, nhưng vẫn chưa đủ để xây dựng được một gia đình đơn giản, ai ~ vợ chồng nghèo nàn trăm sự khổ ai...

Hôm sau đi làm vẫn như cũ lén lút chạy lên mạng cùng hần nói chuyện phiếm thuận tiện làm công(trên chợ công việc), hần đã chi 500 đồng để mua một mảnh đất nhỏ bên sườn núi, ta cũng tiêu 100 đồng để mua một cây cầu nguyện đặt bên cạnh, tuy vất vả nhưng gần có thể xây được nhà của mình rồi! Khó tránh khỏi lại một phen tăng bốc nhau, nghĩ rằng mình thật đúng là đủ biến thái a, cùng một nam nhân chưa bao giờ gặp mặt cũng có thể chơi vui vẻ như thế a, thừa nhận là ta vốn rất cô đơn a!

Một tuần sau chúng ta rốt cục cũng dồn đủ tiền xây được một căn biệt thự nhỏ hai tầng, ngày chuyển vào nhà mới cũng chính là ngày chúng ta ở giáo đường chính thức kết làm vợ chồng, hần giờ đã làm chủ cửa hàng thức ăn nhanh, còn mở đại lí, hằng ngày thu nhập cũng hơn một vạn, còn trúng xổ số hai lần, quả thực là phú quý cuộn cuộn đến, ta lau nước mắt nói người hiện tại phát tài cũng không nên quên ta này tao khang chi the (\*) a!

(\*) Lấy từ câu “bần tiện chi giao bất khả vong, tao khang chi thể bất hạ đường” ý nói làm người không thể quên bằng hữu kết giao khi nghèo khó, không thể bỏ rơi thể tử lấy về khi còn ăn cám bã.

Hắn thành thật nói nường tử ta nào dám nha ~ của ta chính là của ngươi, ngươi cứ việc cầm dùng đi! Nghe xong lời này, ta nhất thời hưng phấn mượn hắn mấy ngàn đồng đi sòng bạc, rất nhanh liền thua cả vốn lẫn gốc, khóc lớn hướng hắn bồi tội, hắn cũng không so đo, chính là nói một câu làm cho ta run sợ:

“Cũng đã quen nhau lâu như vậy rồi, chúng ta gặp mặt có được không?” “Thiết! Nam nhân gặp nam nhân! Không có gì vui cả!” Ta trả lời lại.

“Chỉ là gặp mặt thôi mà, có cái gì đâu chứ! Hay là ngươi kỳ thật là con gái cho nên ngượng ngùng gặp ta? Ha ha ~ ta không ngại ngươi là Chung Vô Diệm (1) a!”

“Hừ! Gặp thì gặp! Ta mà sợ ngươi sao!” Ta bị hắn khích tướng không kịp suy nghĩ, cư nhiên đáp ứng cùng hắn gặp mặt.

Thời gian là ba giờ chiều ngày mai, địa điểm là một tiệm đĩa nhạc ở khu trung tâm tên “Hoạt Xuất Thái”, chúng ta ước định hắn mặc đồ màu đen ta mặc đồ màu trắng, vì để tránh nhận sai chúng ta còn ghi vào lòng bàn tay chữ “Tả” cùng chữ “Hữu”.

Ta hai giờ rưỡi đến đó, bên ngoài thời tiết rất nóng, ta liền trốn vào trong tiệm hưởng thụ hơi lạnh từ máy điều hòa, tiệm đĩa nhạc này mặt tiền cửa hàng rất được, bên trong các loại đĩa nhạc, đĩa ảnh cũng thực đầy đủ hết, chỉ có một điểm duy nhất không tốt chính là tất cả đều là bản chính, rất đắt a!

Ta đi lang thang, đi lang thang, đếm mỗi người quét qua n lần, nhưng mà vẫn không thấy được một người mặc áo T-shirt màu đen 33 tuổi, hơn nữa còn nghe hắn nói là “thân hình cao lớn, bộ dáng không tệ” đúng chuẩn một người đàn ông Trung Quốc, nhìn thời gian đã gần đến 4 giờ, xem ra là bị người ta chơi!

Hôm nay hảo xui xẻo, về nhà không thể không mắng chết tên khốn kia! Nâng bước muốn đi ra ngoài, nhìn xem chung quanh nhân viên cửa hàng sắc mặt không tốt, cũng do, chính mình ở nơi này đi dạo cả buổi cái gì cũng chưa mua, ta cũng không phải là người không biết xấu hổ, vì thế chạy đến khu giá rẻ đặc biệt, đào được hai cái đĩa phim VCD, rồi chạy đến quầy trả tiền, nhân viên thu ngân đem tiền lẻ thối lại cho ta, ta đếm một chút, dư một khối tiền, vì thế đem trả lại.

“Anh thối dư tiền nè.” Ta nói.

“Nga?—Thế — à?” Thu ngân của tiệm đưa tay tiếp nhận đồng tiền xu ta trả, lòng bàn tay của hắn viết rõ ràng một chữ “Hữu”!

“Cám ơn, lão Tả.” Hắn ngẩng đầu đối ta cười, thiên!! A!! Cư nhiên là hắn!

Ta cười đến ruột gan đứt từng khúc, thu hút tất cả ánh mắt của mọi người ở đây, ha ha! Thật không nghĩ đến người này lại trốn ở chỗ này! Ta phục rồi hắn!

“Angela, cậu phụ tôi một chút, tôi phải đi ra ngoài!” Hắn đối với một nhân viên trong tiệm nói một tiếng, kéo tay ta chạy vội ra ngoài. Cho đến khi ngồi ổn định trong một quán cafe ta mới đem được ba hồn bảy vía trở về, người trước mặt đối ta bày ra nụ cười vô hại, bỏ qua không nói điểm đáng giận kia, hắn kỳ thật rất phù hợp với điều kiện của một “Mr. Right”, ta vừa đổ kị vừa hận, thở dài một tiếng hỏi:

“Anh như thế chạy đến đây ngồi không sợ bị sa thải a?” Ngẫm lại hắn đã chừng này tuổi rồi vẫn làm một nhân viên thu ngân, thật đúng là thương tâm nha, bữa ăn này sợ rằng ta phải trả tiền a!

“Ha ha ha ha ha ha!” Hắn cuồng tiếu một trận nói “Tôi là ông chủ, tôi sợ ai?”

Ta té xỉu! Đây này... Đây tên tài đại khí thô (\*) kia!

(\*) tài đại khí thô: lắm tiền nhiều của

Hắn cười nói cho ta biết vừa rồi ta vừa vào cửa hắn liền nhận ra ngay, bất động thanh sắc xem truyền hình cáp trong tiệm (xem TV trong tiệm) thấy ta ở trong quầy đi dạo nửa ngày cư nhiên cũng chưa có phát hiện mục tiêu, hắn cuối cùng đành phải chủ động hiện thân.

“Ăn gian!!” Ta thua không cam lòng, “Tôi chỉ là nói gặp mặt ở trong quầy, lại chưa có nói tôi không thể là ông chủ, hơn nữa tôi đứng ngay tại cửa, cậu vừa vào là sẽ thấy được a, ai bảo cậu không lưu tâm, ha ha ha!” Hấn cười đến hảo kiêu ngạo.

“Anh là ông chủ thì tốt rồi, thế bữa cơm này đành để anh mời vậy!” Ta cười giống như một con hồ ly.

“Không thành vấn đề!” Hấn một hơi đáp ứng, ha ha, đáp ứng thì tốt, kết quả buổi trà chiều bất ngờ này kéo dài đến 6 giờ tối, hấn lại “thuận tiện” mời ta ăn bữa tối rồi mới rời đi.

Đứng ở trước cửa nhà hàng, ta đang chuẩn bị nói tiếng cúi chào sau đó mỗi người đi một ngã, hấn kéo ta lại hỏi số điện thoại di động của ta, ta cau mày nói không cần đi, hai cái đại nam nhân làm bạn trên mạng vốn đã là kỳ kỳ quái quái rồi, gặp mặt còn chưa tính, chẳng lẽ còn có thể phát triển ra chút gì sao? Hấn ha ha cười lớn nói cái kia không có nói trước được gì đâu! Chúng ta không phải ở trên mạng đã kết hôn rồi sao? Cậu ăn rồi bỏ chạy chẳng lẽ muốn làm Trần Thế Mỹ?

Ta bị hấn nói cho ngưng ngừng, đành phải đưa danh thiếp cho hấn, thuận miệng nói nếu chúng ta đã là vợ chồng tình thâm tôi đây về sau đến tiệm của anh mua đĩa, anh phải giảm cho tôi 50% a! Hấn dứt khoát mà đáp cái kia đương nhiên không thành vấn đề rồi! Sau đó cũng không có nghĩ ra cái gì để nói nữa, vì thế lại nói tạm biệt, bước đi, nhìn qua cửa kính taxi thấy hấn vẫn đứng tại chỗ đưa mắt nhìn theo ta đi xa, tình cảnh này thật sự quá quái dị, bất quá ta cũng không nghĩ nhiều, chỉ là cảm thấy mình đã gặp được một anh chàng tốt bụng a.

Về nhà cũng đã gần 10 giờ, tắm rửa xong xuôi đánh một trận PSP, trực giác cảm thấy phải làm chút gì đó, nguyên lai đã hơn 11 giờ rồi, bình thường lúc này là ta đang ở trên mạng chơi trò “cùng cố gắng vì tổ ấm hạnh phúc của chúng ta”, hiện tại đại khái không còn cần thiết nữa, bất quá ta chịu không được đành đi lên nhìn một chút, không nghĩ tới hấn đã ở sẵn trong đó, lại đang cần cù chăm chỉ kiểm tiền, ta cảm thấy buồn cười, người này thật sự là bại não mà, nếu hấn muốn chơi, ta cũng nên phụng bồi một chút đi....

Đêm đó trước khi logout chúng ta đã đem “nhà” mình biến thành nhất một tòa hoa viên rộng rãi to lớn, theo như lời hấn nói là “đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn (2)”, thật sự là không có biện pháp gì nói lại hấn nữa, nhưng ta cũng cảm thấy ngạc nhiên chúng ta thế mà vẫn tiếp tục chơi trò này, không biết cuối cùng sẽ biến thành bộ dáng gì nữa. —————

(1)Chung Vô Diệm: ( , không rõ năm sinh năm mất) tên thật là Chung Li Xuân ( ), người đất Vô Diệm (nay thuộc nay thuộc phía đông huyện Đông Bình tỉnh Sơn Đông). Thường gọi là Chung Li Vô Diệm, bà là Vương hậu của Tuyên Vương Điền Tịch Cương ( ) nước Tề.

Chung Vô Diệm là người đàn bà nổi tiếng trong lịch sử, được mệnh danh là một trong Ngũ xú Trung Hoa. Sinh ra trán cao, mắt sâu, bụng dài, chân thô, mũi hếch, xương cổ lòi ra, cổ to, tóc thưa, bụng phệ, lưng gù, da đen đúa... ( , Vô Diệm trong tên bà có nghĩa là Không đẹp) Do dung mạo xấu xí, đến 40 tuổi vẫn chưa chọn được người chồng vừa ý. Bà ta tuy xấu nhưng thông minh tài trí hơn người, là nữ chính trị gia tài giỏi.

(2)câu này gốc là: , (Phu thê đồng tâm, kỳ lợi đồng tâm)

### 3. Chương 3: Hạ

Ngày hôm sau ngay khi vừa tan sở hấn gọi điện thoại cho ta nói hôm nay mua đồ ăn hơi nhiều, cho nên muốn mời ta ăn cơm, lời nói này vô cùng thích hợp với loại người yêu đồ miễn phí ham mê món lợi nhỏ như ta ... Ách, không đúng, phải là một người cần kiệm liêm chính như ta, sau đó ta đón một chuyến xe, vô cùng cao hứng mà đi tới tiệm của hấn, hấn đã đứng sẵn chờ ở cửa, hai tay xách theo n túi đồ ăn, ở một mình mà mua nhiều đồ ăn như vậy, tuyệt đối nhiều, thực hoài nghi hấn là không phải cố ý.

Nhà hấn ở cách đó không xa, là một tòa nhà rất đẹp, phòng ở rất lớn thực thoải mái, ta nghĩ ta khi đến tuổi của hấn cũng không cách nào có được thành tích như thế này. Sau khi ăn xong hấn đưa cho ta một đĩa phim “Life is beautiful” (1) từng đoạt giải Oscar, đó là bộ phim ta yêu nhất! Ta đặc ý nói cho hấn biết ta



đã xem tới 5 lần rồi, hần cười nói hần đã xem 10 lần rồi, không sao cả, xem thêm một lần cũng không ngại nhiều, cái gì hay xem mấy cũng không thấy chán.

Nhà của hần có một phòng chiếu phim xa hoa to quá mức bình thường, âm thanh cũng tốt lắm, có lẽ là vì thế nên khi xem đến cảnh cuối, nhân vật chính bị bắt bởi những người lính Đức Quốc xã trên đường đi xử bắn anh còn len lén làm mặt cười nhìn về con trai mình, ta lại cảm động đến lệ rơi đầy mặt, dùng khoe mắt trộm ngắm hần một chút, trong bóng đêm đôi mắt hần cũng lấp lánh, không thể tưởng tượng được hần cũng là một người đa cảm a.

Có lần đầu tiên thì sẽ có vô số lần sau này, về sau chúng ta lại cùng nhau ăn thiệt nhiều thứ cơm xem thiệt nhiều phim ảnh, ta trước kia vẫn muốn xem nhưng không tìm được đĩa, nào đâu mấy cái đĩa đó ở trong tiệm hần đều có, sau đó lại thói quen chạy đến nhà hần cơm nước xong cùng nhau xem phim, sau này cũng không nhớ vì nguyên nhân gì, hần cũng đến nhà của ta ném qua vài bữa cơm, lúc đó chúng ta đối với đối phương đều đã hiểu rõ nhau như bạn bè chi giao, thậm chí ta cũng biết mật mã tài khoản của hần ở ngân hàng là sinh nhật mẹ của hần [ cụ thể hỏi ngày nào thì ta không nhớ ], hần cũng biết ta hỏi nhà trẻ từng nhìn nhằm đem một tiểu nam hài bộ dáng xinh đẹp trở thành nữ hài tử hôn một cái.

Ở chung lâu ngày lại quá quen thuộc đối phương nhưng rốt cục vẫn có một số việc xảy ra, thực xuất hồ ý liệu (\*) lại thực đương nhiên.

(\*) xuất hồ ý liệu: thành linh, bất ngờ, gây ngạc nhiên (làm ta nhớ lại một câu của Yuuko trong

XXXHolic “Trên đời không có gì là tự nhiên tất cả đều là đương nhiên”:>)

Buổi tối ngày đó, chúng ta cùng nhau xem hết ” Lưỡng tiểu vô sai” (2), sau khi xem xong ta bắt chước khẩu khí của tiểu cô nương đáng yêu trong phim, cười nói “Anh có thể vĩnh viễn yêu em được hay không?”

“Anh chỉ biết anh đã yêu em một tháng lẻ ba ngày.” Hần nói, biểu tình vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng vào ta. Nụ cười của ta biến mất, sau đó môi hần dề xuống, ta dùng lực đẩy mạnh hần ra, nghiêng ngã lão đảo lao ra cửa, chạy rất xa rất xa mới dừng lại thở hổn hển quay đầu lại xem, đường phố ánh đèn neon chớp sáng khắp nơi, xe hướng xe chạy tấp nập trên đường, hần không có đuổi theo... Thuyết phục mình bình ổn tâm trí nhưng trong thâm tâm ta vẫn có điểm tiếc nuối, cuối cùng ta hít một hơi.

Sự tình đã phát triển đến bước này cũng không thể tiếp tục thân thiết bên nhau như lúc trước nữa, tiến thoái lưỡng nan, ta lựa chọn chỉ lo thân mình, ngưỡng cửa kia rất cao, ta không dám bước qua, sợ ngã chết mình cũng không có ai thương xót.

Thiếu hần cuộc sống so với trước kia càng tịch mịch hư không, ta giờ đây không còn dám lên mạng, mỗi ngày ăn xong liền ngủ, lại càng ngày càng gầy, đối với người trong gương cười khổ, ai kêu người lúc trước yêu đồ miễn phí ham món lợi nhỏ, hiện tại đã bị báo ứng, thế giới này căn bản không có cơm ăn miễn phí!

Tiếp đó là lễ Giáng sinh, giám đốc chết tiệt tự nhiên bắt chúng ta tăng ca đến hơn 9 giờ đêm, ta về nhà cái mạng chỉ còn có một nửa. Sờ soạn mở cửa ra, trực giác cho biết chân đang giẫm phải cái gì đó, nhặt nó lên bật đèn, một phong bì lớn màu xanh lam nặng trĩu, tim của ta kịch liệt nhảy tung tăng, do dự một chút ngón tay không nghe lời đem phong thư mở ra. Lộ ra một tấm card giáng sinh, trên mặt bì màu đen là hình hai con gấu trắng cùng nhau ngồi uống cà phê, ta biết bức tranh đó chính là ngày hai chúng ta gặp nhau, bên cạnh một hàng chữ “Anh yêu em, từ ngày mới bắt đầu.” Ta không dám xem nội dung bên trong tấm card, vì thế chuyển qua nhìn bên trong phong thư- một quyển hôn thú! Được làm y như thật, ta nghĩ cái giấy chứng nhận này chắc do máy vi tính làm ra, chính là khi ta mở tờ giấy ra tâm trạng ta khi đó không còn nghĩ được gì nữa cả .

Trên giấy chứng nhận là ảnh chụp ta vẽ mặt thờ người ra, ta nhớ rõ ta không có cho hần bức ảnh nào của ta cả, thật sự không nghĩ ra hần chụp từ lúc nào, ta nhìn xuống kích động mở ra cái card Giáng sinh, bên trong chỉ có một câu “Anh còn có cơ hội sao?”

Trước kia vẫn là ta hỏi người ta những lời này, không thể tưởng được có một ngày cũng có người hỏi lại ta, thật sự là.... Dường như có cảm giác tự hào a! Tay của ta lại không nghe lời, nó mở máy tính ra lại chạy ngay lên mạng, một hơi liền giúp ta tìm được cái mái nhà mà mỗi ngày trước kia hai chúng ta cùng xây đắp.

Cách nhiều ngày như vậy, nơi đó cái gì cũng chưa có thay đổi, chỉ có cây cầu nguyện là treo đầy nguyện

vọng của người nào đó, tất cả đều ghi ba chữ, nhìn qua bảng thời gian, mỗi ngày một nguyên vọng, mỗi ngày một nguyên vọng.... Thật là đồ lỗi thời! Ta cười đến nước mắt đều chảy ra, hẳn nghĩ chỉ vài cái mẹo nhỏ ấy là đã đánh đổ được ta sao?! Hẳn thật sự là — đoán đúng rồi!

Ta thực điên rồi thừa dịp lý trí còn chưa có khôi phục lại cầm lấy bản hôn thú kia lao ra cửa, một đường chạy như điên, trong đầu không ngừng tưởng tượng chính mình hiện tại giống nhân vật chính trong phim nào, dù sao mấy bộ phim có nhân vật chính chạy như điên hướng tới người yêu nhiều lắm, ta chạy đến ngã tư đường đầu tiên đã nhớ ra 15 bộ phim rồi, ta đây làm cái thứ 16? Đương nhiên không có khả năng! Cửa hàng của hắn cách nhà của ta xa như vậy, ta như thế chạy xuống chỉ sợ chưa kịp gặp hắn đã mệt chết ở trên đường rồi, cho nên ta đã làm ra một chuyện vừa thông minh lại vừa ngu ngốc — thông minh là đón lấy một chiếc taxi nói nó chở tới nơi ta muốn, ngu ngốc chính là tới lúc sau mới phát hiện tiền xe so với bình thường nhiều hơn một nửa, cái tên tài xế đầu heo kia nhất định là thừa dịp ta vừa rồi cảm xúc kích động nên tăng tiền lên! Mặc kệ, hôm nay tình huống đặc biệt khiến cho ta phóng khoáng một lần đi! Ta xúc động chạy vào trong tiệm tìm kiếm hai vòng, không ngửi được mùi hương của hắn, hôm nay ngồi trông quầy là một cô gái xinh đẹp đội mũ ông già Noel, hẳn — không ở trong tiệm.

Chẳng lẽ lại bị lừa giỡn? Ta chán nản ngồi xuống bậc thang trước cửa, nhất thời không biết bây giờ nên làm cái gì mới tốt. Sau đó có một người ngồi xuống bên cạnh ta, ta ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái, hừ một tiếng quay đầu đi chỗ khác không để ý tới hắn.

“Anh là vô tội, anh vẫn đứng ở cửa, là em không thêm liếc mắt một cái liền vọt vào trong!” Hắn cười biện bạch.

“Không cần nói xạo, dù sao đều là anh không tốt!” Ta cầm tờ giấy hôn thú trên tay ném tới trước mặt hắn:

“Ai cho anh đem ảnh chụp xấu như vậy phóng lớn lên? Quả thực tổn hại hình tượng bốn đại gia!”

“Không có biện pháp, chúng ta lại không có ảnh nào chụp chung, cái ảnh này là anh cắt từ trong băng camera của tiệm xuống!” Hắn cười đến hắc hắc hắc.

“Ngốc! Anh sao không cắt tấm nào mặt đẹp đẹp chút a? Anh rõ ràng là cố ý!” Ta nghiêng răng ken két.

“... Ách... Hình này là đẹp nhất rồi ...”

“Còn dám tranh luận?! Chính là anh không đúng!”

“Rồi rồi rồi, đều là anh không đúng — chúng ta ngay bây giờ đi chụp một tấm thật đẹp đi?” Hắn cười giữ chặt tay của ta.

“Àn ~” Mặt ta như thiêu cháy, không cam lòng nói thêm một câu “Anh trả tiền đó!”

“Hảo! Nhất định! Không thành vấn đề!”

“Thế thì còn được, ha ha ~” .....

### Kết thúc

Bởi vì đêm hôm đó ta rất xúc động, ngay cả cửa nhà chưa đóng đã bỏ chạy, hơn nữa tối hôm đó ta không có về nhà [không biết tưởng tượng ta đang làm cái gì sao!], cho nên ngày hôm sau khi buổi chiều về nhà trong phòng tiền bạc đồ đạc đều bị người cuỗm đi trống trơn rồi, hẳn không có một chút thương tiếc cùng đồng cảm mà cười ha hả, sau đó thu lưu ta – cái người giờ hai bàn tay trắng đáng thương này.

Sau đó bởi vì ta vô cớ bỏ bê công việc một ngày, đi làm lại thường xuyên thừa dịp làm việc mà vụng trộm lên mạng hơn nữa thường xuyên đột nhiên cổ quái cười to, hiệu suất làm việc cực kỳ thấp còn ảnh hưởng đến tinh thần làm việc của các đồng nghiệp khác, chưa tới năm mới đã bị sa thải. Ai! Đây... Có thể nói là lậu ốc thiên phùng suốt đêm vũ (3), cũng có thể nói là tái ông mất ngựa (4), yên tri phi phúc (5). Dù sao một tháng sau, “Hoạt Xuất Thái” thay tên thành “Bằng Môn Hữu Đạo”, ông chủ vẫn như cũ là hắn, trong tiệm vẫn như cũ chỉ bán chính bản, chỉ là cách vách có thêm một đối thủ cạnh tranh “Bằng Môn Tả Đạo”, ông chủ là ta, trong tiệm cũng bán đồ giống hắn (bán đĩa), nhưng là — tất cả đều là phiên bản! Ha ha! Lúc này mặc kệ nghèo hèn phú quý người già trẻ nhỏ đều có thể mua được, nhận được sự yêu mến khắp nơi, quầy nhỏ khai trương tới nay vẫn sinh ý (làm ăn) thịnh vượng, mọi người nếu có đĩa nhạc hay phim gì tìm

không thấy xin mời gọi điện tới số 12345678 tìm Tả tiên sinh cùng Hữu tiên sinh, cam đoan không bao giờ thất bại!

---

(1)

Cuộc Sống Tươi Đẹp – Life Is Beautiful

Đạo diễn: Roberto Benigni

Diễn viên: Roberto Benigni

Nhà sản xuất: Melampo Cinematografica

Thời lượng: 116 phút Năm sản xuất: 1999Chàng bồi bàn nhỏ bé và đầy lạc quan Guido bằng tình yêu và sự thông minh đã chinh phục được trái tim cô giáo Dora xinh đẹp. Tổ ấm của họ bị chia lìa trong trại tập trung của phát xít Đức. Cậu con trai đáng yêu Giosue cuốn vào một trò chơi do người cha tạo nên bằng sự lạc quan và tình yêu cuộc sống.

Nước Italy năm 1939, chủ nghĩa phát xít phân biệt chủng tộc ngấm sâu vào tận gốc rễ đời sống xã hội mọi tầng lớp. Anh bồi bàn gốc Do Thái, Guido (Roberto Benigni) với bản tính yêu đời, hồn nhiên, lãng mạn, rất nhiệt thành và hài hước đã chinh phục được trái tim cô giáo Dora (Nicoletta Braschi). Kết quả của tình yêu đó chính là chú bé Giosue (Giorgio Cantarini). Tai họa như một định mệnh ập xuống gia đình họ đúng vào ngày sinh nhật Giosue. Khi đó Guido đã đạt được ước mơ giản dị của mình là một gia đình hạnh phúc và một hiệu sách nhỏ. Lính Đức quốc xã lùng sục người gốc Do Thái. Khắp các cửa hàng cửa hiệu trong thị trấn đều treo băng:

“Cấm chó và người Do Thái”.

Guido và con trai bị bắt vào trại tập trung. Yêu chồng, thương con, Dora cũng hòa vào dòng người lên chuyến tàu hỏa để vào trại tập trung của Đức quốc xã dành cho phụ nữ. Cuộc đời họ chuyển sang một trang mới, đau thương uất hận nhưng cũng rất bi hùng, giữa ranh giới mong manh của sự sống và cái chết.

Với bản tính lạc quan, yêu cuộc sống, người bố đã diễn giải sự đầy dọa trong địa ngục quốc xã như một cuộc chơi, một cuộc thi tài giành điểm cho đứa con lên sáu. Ý chí của anh đã truyền vào đứa con trai. Cậu bé đã nhận được phần thưởng là “một chiếc xe tăng thật hảnh hoai nhé” như đúng lời hứa của bố mà không biết rằng bố cậu đã đánh đổi cuộc sống cho cậu.

Bộ phim gửi đến người xem một thông điệp: “Cuộc đời mãi mãi vẫn tươi đẹp khi ta biết sống, biết hy vọng và vươn lên giành chiến thắng”. Với một kịch bản xuất sắc và sự diễn xuất tuyệt vời của Roberto Benigni, Life is Beautiful thật sự là một bộ phim hay với chất bi kịch hòa quyện vào cái hài hước duyên dáng, trong tiếng cười có nỗi xót xa, trong niềm đau thương vẫn vang lên tiếng cười ngạo nghễ. Phim là bài ca về tình yêu cuộc sống và cũng là bản án kết tội chủ nghĩa phát xít bạo tàn.

(2) Lưỡng tiểu vô sai ( ) do đạo diễn người Pháp Ivan Samuel thực hiện, có tên tiếng Anh (3) lậ ốc thiên phùng suốt đêm vũ ( ) nhà đột gặp mưa suốt đêm (họa vô đơn chí) (4) Tái ông mất ngựa ( ) Tái ông mất ngựa; họa phúc khôn lường (một ông già ở vùng biên giới bị mất ngựa, mọi người đến an ủi ông, ông bảo rằng: ‘làm sao biết đó không phải là cái phúc?’. Ít lâu sau, con ngựa của ông quay trở về kéo thêm một con ngựa nữa. Mọi người đến chúc mừng, ông bảo biết đâu đó lại là họa. Quả vậy, con trai ông vì cười tuần mã bị ngã què chân. Mọi người đến an ủi, ông bảo không chừng thế lại là phúc. Chẳng bao lâu, có giặc, trai tráng phải ra trận, riêng con ông vì tàn tật được ở nhà sống sót. Ví với chuyện không hay trong một hoàn cảnh nào đó có thể biến thành chuyện tốt)

(5) Yên tri phi phúc ( ) làm sao biết được không phải phúc, ý tứ như câu trên

#### 4. Chương 4: Phiên Ngoại: Hữu Tiên Sinh Nói

Hữu tiên sinh nói: Từ khi nhà lão Tả bị cướp sạch không còn một mống hắc đàn hồi phải chuyển đến ở với ta, đối với việc này ta đương nhiên là hoan nghênh không hết. Nhưng hắc thì lại không vui, xoay tới xoay lui nhún nhó nhéo nửa ngày ta mới biết nguyên lai hắc là không thích làm “kẻ ăn bám”, ta bật cười, nghiêm trang đối hắc nói:

“Ai nói cho em ăn không phải trả tiền chứ? Tiền thuê nhà vẫn là phải đưa!”

Hắc vừa nghe sắc mặt liền thay đổi, ngữ khí ề ảm hỏi ta tiền thuê nhà mỗi tháng là bao nhiêu, ta đưa một ngón tay: “Một trăm!”

“A?! Một trăm?”

Trong mắt hắc nhanh chóng hiện lên một đạo kim quang xinh đẹp, đó là một trong những cảnh sắc khiến ta thích nhất, vì hiện tượng này so với ánh sáng cực Bắc còn hiếm thấy hơn gấp nhiều lần, nên ta là không ngại thường xuyên hy sinh lợi ích cá nhân. Nhưng mà hắc rất nhanh lấy lại bình tĩnh, sâu kín nói:

“Quên đi, anh thu ít như thế có khác nào không thu đâu! Rõ ràng là không có thành ý!”

Di? Ta không có nghe sai đi? Vắt cổ chà ra nước cư nhiên chê ít tiền? Ta nhanh chóng nhéo tay mình một cái, đau! Đó là sự thật? Vì thế ta đưa ra hai ngón tay:

“Hai trăm!”

“Hai trăm?!” Hắc sắc mặt lại thay đổi, ánh mắt phần nộ trừng mắt ta:

“Hai trăm?! Thu như vậy mắc quá, thà anh chém em đi còn hơn?!”

“....”

Ta không còn lời nào để nói, địch nhân thật sự rất khó nắm bắt, ta không biết nên như thế nào ứng phó mới tốt, ai..... Một tiếng thở dài, ngay lập tức, ta nảy ra một ý hay:

“Anh thấy như vậy đi, anh mỗi tháng thu em 100 (vâng cuối cùng vẫn là 100), sau đó em mỗi ngày phụ trách bữa tối, thế nào? Đồ ăn là do anh mua!”

“Hảo!” Hắc mặt mày hớn hở đáp ứng, tác chiến thành công!

Sau đó vấn đề lại tới nữa, hắc “Bàng Môn Tả Đạo” so với ta “Bàng Môn Hữu Đạo” diện tích không sai biệt lắm, hơn nữa hắc bán là phiên bản, sinh ý so với ta tốt hơn [tuy rằng thực tế kiếm tiền không nhiều bằng ta], nhưng người này vì tiết kiệm tiền ngay cả nhân viên cửa hàng cũng không nỡ thuê nhiều hơn một người, mỗi ngày đều ngồi vào chỗ của mình trông coi cửa hàng, nhân viên duy nhất trong tiệm bận bịu đến văng đầu hoa mắt, không đến một tuần liền từ chức.

Hắc cũng không tiếp tục thông báo tuyển dụng nhân viên mới, dứt khoát chính mình thống lĩnh toàn cục, cứ như vậy, khổ nhất đương nhiên là ta, vốn dĩ trước kia có hắc phụ trách bữa tối, hiện tại hắc hơn bảy giờ tối mới đóng cửa về nhà, ta sớm đói đến nói không ra hơi. Vì thế ta đành chính mình ra tay nấu cơm, nhưng như thế lại khiến hắc không vui, một bên mồm to ăn đồ ăn ta làm một bên thầm oán ta tước đoạt nghĩa vụ của hắc, rõ ràng là không đem hắc để vào mắt.

Ta lại một lần nữa đầu hàng, trầm tư suy nghĩ một đêm sau lại nghĩ ra một cái diệu kế.

Ngày hôm sau ta lấy cớ nói sinh ý của ta bên kia rất ít, nhân viên trong tiệm cũng rất nhàn rỗi, hỏi hắc có muốn ta cho hai người đi qua hỗ trợ hắc hay không, cũng lần nữa nhấn mạnh tiền lương của các nàng đều là do ta trả. Hắc đương nhiên cầu còn không được, gật mạnh đầu một cái, ta vội vàng đem hai nhân viên đắc lực nhất trong tiệm chuyển qua, còn mình tự thông báo tuyển dụng thêm hai nhân viên mới, lúc này chắc chắn có thể được ăn bữa tối rồi a.

Ai, thật sự là mỗi nhà mỗi cảnh a!

Nếu ta nghĩ rằng từ nay về sau có thể an chỗ (ngủ ngon) không lo gì nữa, thì ta thật sự là quá ngây thơ rồi, qua không được vài ngày lại xảy ra chuyện, ngày đó ta tan tầm đi mua đồ ăn, đi ngang quầy cá hồi nhìn

cũng ngon lành vì thế mua ba cân mang về, hần hỏi ta giá cả cùng cân lượng sau đó cau mày xuất ra cái cân tiểu ly (1) xem xét lại, sau đó một chuỗi giáo huấn được xuất ra theo:

“Anh có lầm không a! Vừa thấy là biết không đủ ba cân rồi, cứ nhiên cũng không thèm nhìn lại cứ như vậy mua về, bị lừa hơn nửa cân rồi! Còn nữa mấy chục đồng tiền mua một cân cá!! Anh ngẫm lại đi thiếu nửa cân chính là thiếu bao nhiêu tiền a!” ..... Sau khi giáo huấn xong, ta bị lệnh cưỡng chế đem đổi cá lấy tiền về hoặc là phải đòi lại nửa cân cá bị thiếu.

Tất nhiên, ai lại làm chuyện xấu hổ như thế! Ta chỉ là tâm bình khí hòa (bình tĩnh) mua thêm ba cân cá hồi trở về, đến lúc đó nói rằng vì người bán cá quá mức hồ thẹn, cho nên quyết định tặng thêm cho chúng ta ba cân, hần nhất định sẽ cao hứng đến chết, hi hi!

Ta càng nghĩ càng cảm thấy buồn cười, nhất thời không lưu ý, khi đi qua đường bị xe đụng phải

— may mắn chỉ là xe đạp! Bất quá, bởi vì tên lái xe kia thuộc loại đường cùng chạy như điên, ta bị va chạm với tốc độ mạnh, chỉ kịp nghe một tiếng — đầu đụng phải mặt đường, trước mắt một màn tối sầm – ngất.

Lúc tỉnh lại ta phát hiện mình đã nằm trong phòng bệnh, lão Tả còn đang sợ hãi lúng túng nhìn chằm chằm ta, ta động đậy thân thể một tí, hoạt động hình như không có cái gì đáng ngại cả, nhìn nhìn thân thể cũng không phát hiện điểm vết thương nào – thế thì sao ta lại nằm trong bệnh viện a?

Ta kỳ quái hỏi hần. Hần nói ta là đầu đụng vào mặt đường, có nguy cơ bị chấn động não, bác sĩ phân phó phải nằm viện hai ngày để quan sát sau đó nếu không có gì mới có thể xuất viện.

Không phải chứ! Bị tí xú nhỏ nhoi này mà phải nằm viện quan sát hai ngày?! Ta đá rưng chần muốn xuống giường đi về nhà, lại bị hần dùng lực đem ta ấn lại trên giường, từ trong mắt hần ta nhìn thấy không ít lo lắng cùng áy náy, nga ~ ta biết hần nghĩ, ta là bởi vì bị hần bắt đi ra ngoài đòi “nợ cá” nên mới bị xe đụng! Vì để cho hần được thoải mái, ta đành phải “an phận vui vẻ nằm trên giường chờ khỏi bệnh”.

Hai ngày này hần thái độ vô cùng khác thường cứ dính lấy ta, cả ngày ở trong phòng bệnh bởi ta chết không chịu đi, chỉ có thời gian ăn cơm mới biến mất, khi về còn mang theo một đồng thuốc bổ kỳ kỳ quái quái—

“Thiên ma hãm não heo! Bổ não, mau ăn mau ăn!”

\* Thiên ma: tên một vị thuốc Đông y

Não heo?! Không phải chứ... Dùng não heo bổ não của ta? Cuối cùng ta sẽ không bị thành ngu như heo chứ, vẫn là không ăn thì tốt hơn!

“Khụ khụ, cái kia.. Kỳ thật anh đối với thiên ma bị mẫn cảm, ăn sẽ bị nổi mẩn đỏ....” Ta chảy mồ hôi lạnh nói. Ăn thiên ma bị mẫn đỏ? Ta cũng có điểm bội phục sức tưởng tượng của mình.

“Nga.... Thực đáng tiếc, em còn sáng sớm chạy tới chợ mua nguyên liệu rồi còn lấy lòng mấy bà cô bán hàng nhờ họ chỉ em cách làm....” Hần vẽ mặt tiếc nuối đem đồng đồ ăn tinh xảo lấy lại từ tay ta, chính mình bưng lên chung thuốc bổ chứa não heo kia ngồi vừa thổi vừa ăn.

Nghe xong lời hần nói ta đã bắt đầu hối hận, hần như vậy vất vả lặn lội tìm cách nấu đồ cho ta ăn, cho dù là ăn sẽ biến thành heo thì sao chứ? Ta thật sự là..... Nhưng mà hần nhanh chóng ăn xong rồi, ta đành thật nhanh mau giải quyết cơm trưa của mình.

Sau đó hần lại đây giúp ta thu thập đồng đồ ăn còn thừa, ta nhân cơ hội kéo hần xuống hôn một cái, không nghĩ tới hần cứ nhiên cực lực giãy dụa ra, mặt đỏ hồng nói với ta:

“Em vừa ăn xong thiên ma, sợ làm anh bị nổi mẩn đỏ ...”

Ta thật sự là hận chết chính mình vừa rồi mưu ma chước quỷ!

Hần đi ra ngoài vứt rác cùng lúc đó điện thoại của ta rung chuông, nguyên lai là lão mẹ tìm ta, “Trừ tịch (giao thừa) con có về nhà ăn cơm hay không a?” bà hỏi.

“... Ách...” Ta là rất muốn cùng lão Tả hai người cùng nhau đếm ngược tân niên, bất quá –

“Tốt!!” Ta sáng khoái đáp,

“Bất quá, con muốn mang thêm một người trở về!”

“Ha ha ha ha! Không thành vấn đề không thành vấn đề! Vậy như thế nhé! Nhớ phải trở về a!” Lão mẹ cười lớn cut tuyến, ta cắt điện thoại, ngẩng đầu lên, hần không biết từ khi nào đã đứng sẵn trước mặt ta, âm trầm mà cười:

“Vừa rồi anh nói chuyện với ai mà cười đùa vui vẻ quá vậy??”

“Đương nhiên là mỹ nữ!” 30 năm trước ta mẹ quả thật là một mỹ nữ.

“Nga?~ là ~ sao?~” Hần quỳ một gối xuống ở bên giường, mặt càng lúc càng tiến sát vào ta, hàm răng trắng lóe hàn quang,

“Em... Em muốn làm gì?” Ta theo bản năng mà ngửa mặt ra sau, hần sẽ không thật sự tin lời của ta chứ?!

“Hắc hắc...” Hần bức đến trước mặt ta, ánh mắt giảo hoạt trừng ta, liếc mắt một cái, đột nhiên cúi đầu hôn lên ta.

“..... Ách?.....” Đại não của ta đã bị tắc

Một lát sau, hần ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng mà thở phì phò, “Cái kia.... Anh... Em....” Vì tránh cho sau khi về nhà bị phạt làm việc nhà, ta chuẩn bị làm sáng tỏ cái người vừa nãy nói điện thoại với ta là ai.

“Ha ha, yên tâm đi! Em vừa rồi rửa sạch miệng, hiện tại một chút thiên ma hương vị đều không có!” Hần đắc ý cười, hiển nhiên hiểu lầm ý tứ của ta, thật sự là không có cách, ta đem hần kéo trở về tiếp tục cái kiss vừa nãy chưa làm xong.

Hai ngày rớt cục đã xong, bác sĩ kiểm tra nói mọi thứ đều bình thường, không có di chứng, sau đó chúng ta lấy vận tốc ánh sáng trở về nhà, đến trước cửa hần cư nhiên không cho ta vào, chính mình ở bên trong suy nghĩ cả nửa ngày, mang ra một cái chậu than:

“Nhảy qua đó!” Hần mệnh lệnh.

“Nga ~” Ta nghe lời mà bước qua chậu.

“Thế là mọi điều xui xẻo xấu xa đều đã được tẩy trừ!” Hần cao hứng giống như một tiểu hài tử.

Không nghĩ tới hần lớn như vậy còn mê tín như thế a!

Sau bữa cơm chiều hần xuất ra một đồng tờ rơi đưa cho ta, ta xem một chút, tất cả đều là quảng cáo bảo hiểm.

“Đi? Em kiêm chức bán bảo hiểm?” Hần không phải vì tiền mà chiến đấu đến mức này chứ?

“Đương nhiên không phải! Em thấy anh rất bất cẩn, vẫn nên mua cái bảo hiểm an toàn một chút! Mau điền vào, ngày mai em mang đến công ti bảo hiểm.” Hần nói chưa xong lại lôi ra thêm một bảng kê khai, nói:

“Em tính qua rồi, lời nhất là mua bảo hiểm tai nạn, hàng năm đóng phí một lần, bị thương nhẹ bồi 5 vạn, bị thương nặng liền bồi 10 vạn, chết còn có thể bồi 50 vạn, ha ha! Siêu giá trị!”

..... Thật đáng sợ! Ta cảm thấy sau lưng một mảng phát lạnh, hy vọng hần chỉ là đơn thuần cảm thấy số tiền đó rất là lớn nên mới cao hứng đến thế, nhưng như thế này thì...

Dù sao hần nói cái gì có lời thì tuyệt đối là có lời, cho nên ta rất nhanh liền điền vào bảng kê khai kia. Hần lấy lại xem một chút, sau trả lại cho ta, nói:

“Dem người được hưởng tiền sửa lại đi!”

“Người được hưởng tiền là em có vấn đề gì sao?” Ta khó hiểu hỏi.

“Điền tên của em làm cho em cảm thấy thực bất an, giống như thật sự sẽ có cái gì ngoài ý muốn, anh vẫn là nên điền tên mẹ anh thì hơn!”

Bản thân ta vốn không sao cả, nếu hần không chịu, ta liền điền tên mẹ ta vào. Thật đúng là không thể tưởng được thần giữ của này cũng có lúc chủ động buông tha cho quyền lợi a!

“Uy, tiếp qua một tuần chính là trừ tịch.” Ta đối hắn nói.

“Nga.....” Hắn vô tình đáp một tiếng.

“Theo anh về nhà đi!”

“A?!” Hắn hoảng sợ, quay đầu lại nhìn chằm chằm ta.

“Ha ha, không cần khẩn trương như thế, người nhà anh đã sớm biết chuyện của chúng ta, em chỉ là theo anh về ăn một bữa cơm thôi mà.”

“.. Nhưng.. Có thể không đi được không a?” Hắn mặt đỏ hồng.

“Kia đương nhiên không được! Xấu phụ (vợ xấu) cuối cùng cũng phải dẫn về diện kiến nhà chồng! Nhất định phải đi!!” Ta giả vờ nghiêm túc nói.

“.... Nga

” Hắn bất mãn đáp, lập tức lại thay đổi nét mặt:

“Hừ! Em cũng không phải xấu phụ! Gặp cái gì nhà chồng a?! Không đi!”

“.... Khụ khụ.. Vậy em đi bán kiến nhạc phụ nhạc mẫu nhé, được không?” Miễn sao đem hắn lừa về nhà là được.

“Ân ~ Thế còn nghe được!” Hắn vô cùng cao hứng nói một câu.

Mấy ngày sau, hắn giống như đã hoàn toàn thay đổi, mỗi khi rảnh liền lôi kéo ta đi dạo phố, tới tới lui lui lựa quần áo, hỏi ta mặc cái gì đi về nhà mới thích hợp. Không nghĩ tới ăn một bữa cơm cũng sẽ làm hắn khẩn trương đến như thế, bất quá hắn bình thường luôn không nỡ dùng tiền mua quần áo, cũng không chịu để ta mua cho hắn, ta không khỏi ý xấu suy nghĩ, dứt khoát thừa dịp này làm cho hắn xuất huyết nhiều một tí (vãng tiền là huyết của bé thụ a), hắc hắc! Vì thế ta không có hảo ý đem hắn đi đến vô số cửa hàng trong ngoài thành phố mua thiết nhiều quần áo, nhìn hắn nước mắt lưng tròng mà quét thẻ ta lén đứng một bên buồn cười.

Một ngày trước đêm trừ tịch, hắn đạt đến đỉnh điểm căng thẳng, đến cơm cũng nuốt không trôi, “chiến y” thay ra thay vào hơn một trăm lần. Hỏi ta bộ này có vấn đề hay không, bộ này có khó coi quá hay không.

“Ân...” Ta ra vẻ nghiêm túc đánh giá hắn một trận, bí hiểm nói:

“Hoàn hảo..... Chỉ là.....”

“Chỉ là cái gì?” Hắn khẩn trương bỏ nhào vào người ta mà hỏi.

“Chính là! Em thử lại mặc vài lần mấy bộ quần áo mới vừa này bị em lén qua lén lại! Còn có, em nếu thích có thể đi thẩm mỹ viện trang điểm lại mặt mũi, đi thi hoa hậu nhất định có thể giật giải quán quân, ha ha ha!!”

Ta rốt cục nhịn không được cười ha hả, kết quả bị hắn hung hăng mắng một chút lại k vài cái, bất quá cũng cuối cùng giảm bớt sự căng thẳng trong lòng hắn.

Chiều ngày hôm sau, chúng ta hai người ăn mặc một thân ngắn nắp dẫn theo vô số túi vì hắn khẳng khẳng muốn mua một ít lễ vật, chậm rãi hướng về nhà phụ mẫu của ta mà đi.

Người ta thích, nhà của ta nhất định cũng sẽ thích, không biết cái người đi bên cạnh ta đây căng thẳng đến thế này sẽ bày ra biểu hiện như thế nào a?

Hảo chờ mong nha!

=====

(1) cân tiểu ly (\*hân\* thủ sẵn cái này trong nhà thì thật là...)

## 5. Chương 5: Phiên Ngoại: Thiến Nam U Hồn

Thiến nam u hồn Đường mòn phủ ánh tà dương, cây cối khô héo, trên cành đại thụ, quạ kêu. Một vị thư sinh áo vải phiêu nhiên độc hành (đi bộ một mình) trong rừng gió đưa xào xạt. Trùng dương buông xuống. Cuối thu khí sáng, thư sinh thi hứng, không khỏi lớn tiếng ngâm:

“Thôn đông thu tiền nợ xong, lại đi sang thôn tây, hàng năm nghèo khó đến chết, tuổi tuổi thiếu tiền tài, khổ hận không thể ngày ngày đếm ngân phiếu, chỉ vì người khác nợ tiền người...”

Trước mặt là rừng rậm tối đen âm u, hắn đang muốn xuyên qua khu rừng này để đến thôn tây thu nợ, không ngờ lại bị cuốn hút bởi phong cảnh ven đường, khiến cho chân đi nhầm hướng, mắt thấy sắc trời đã tối muộn, hắn không khỏi gia tăng cước bộ.

Người này vẻ ngoài thông minh, kỳ thật bên trong cổ hủ, hắn luôn nói thế gian khắp nơi hạo nhiên chính khí (quang minh chính đại), không biết giờ phút này, chính mình đang bước vào một nơi quỷ mị yêu dị.

Sưu!! Vài tiếng gió sát qua bên tai, trước mặt thư sinh xuất hiện một người lưng hùm vai gấu, râu quai nón, bộ mặt dọa người [Yến: Ta xấu đến như vậy sao?]. Thư sinh kinh ngạc, vội vàng nhảy xa ba thước, thảm! Gặp phải cường đạo! Ngân lượng mới thu được ở thôn đông bị cướp mất thôi, lúc về làm sao hướng lão bản nói công đạo (giải thích) đây a! \* Lưng hùm vai gấu: mình hổ thân gấu, ý nói cao to lực lưỡng

“Anh hùng tha mạng! Ta ta ta trên người cũng không có tới ba trăm lượng bạc, ta ta ta trên có mẹ già, dưới còn chưa cưới vợ xây nhà... Người người người tìm mục tiêu khác mà xuống tay đi, ô ô.....” Thư sinh giữ chặt góc áo người nợ sợ hãi cầu xin, vừa nói vừa đem chính mình hù dọa đến khóc văng lên, “Tiểu bằng hữu không phải sợ! Thúc thúc không phải người xấu a!” khách nhân râu quai nón trên mặt lộ ra nét thiện lương mỉm cười, đưa bàn tay thô to hiền lành sờ sờ tóc thư sinh nói:

“Ta là tróc quỷ đại sư Yến Xích Hà, hôm nay là đặc biệt tới cứu người!”

Gi? Trước mắt uy hiếp lớn nhất chính là cổ quái đại thúc này, như thế nào hắn còn nói là tới cứu mình? Thư sinh rõ ràng là không tin.

“Rừng rậm phía trước gần đây mới xuất hiện một con hồ ly tinh, phạm ai đi vào trong rừng đều bị nó ăn thịt hết, cho nên ta khuyên người tốt nhất là về nhà đi. ”

“Không có khả năng! Ta mỗi tháng đều đi qua nơi này một lần, như thế nào cho tới bây giờ chưa từng nghe qua việc này?”

Rõ ràng là — nói bậy! Thư sinh nóng lòng muốn lên đường, lách người qua Yến Xích Hà tiếp tục đi về phía trước.

“Tiểu bằng hữu, nghe lời không nên đi, nếu không sẽ hối hận cả đời!” Yến Xích Hà lại lần nữa cản tại trước mặt thư sinh.

“Tránh ra!” Thư sinh nóng nảy, mặt trời cũng đã nhanh chóng xuống núi, nếu còn tiếp tục cùng đại thúc này lằng nhằng nói không chừng đêm nay không kịp đi tới thôn Tây mất, ngày mai lại không kịp trở về để kiểm kê sổ sách sẽ bị lão bản trừ tiền công a.

Vừa nghĩ đến việc kinh tế tổn thất, thư sinh liền trở nên dưng cảm dị thường, cho dù phía trước là núi đao biển lửa cũng không ngại nhảy vào, huống chi cái này chỉ là nghe đồn có quỷ? Ha ha ha! Người nói ta có hồ (cáo), ta mới nói người nói bậy!

“Uy! Sao người lại vô lễ như thế a! Thật sự là hảo tâm gặp lời tịch!”

\* Hảo tâm gặp lời tịch: lòng tốt gặp sấm sét, ý nói mình có lòng mà người lại không thêm để ý

[đây là giải thích theo ngữ cảnh a >



## 6. Chương 6: Phiên Ngoại: Kinh Hỉ

Kinh hỉ Đem bữa sáng đặt lên bàn, Hữu tiên sinh vừa cởi tạp dề ra vừa đi trở về phòng ngủ.

Tả tiên sinh còn đang nằm trên giường khò khò mộng đẹp, hai tay ôm gối, thân thể cong lại trông như con tôm, một chân rút xuống bên giường, chần rơi trên mặt đất xếp thành một tòa núi nhỏ. Đây là lợi ích của việc ngủ dậy sớm hơn hẳn, có thể ngắm nhìn dáng ngủ đặc sắc của ai kia, Hữu tiên sinh không khỏi tà ác mà nghĩ, một hôm nào đó nhất định phải chụp ảnh lại làm thành tập san để sau này chậm rãi thưởng thức.

Hữu tiên sinh vỗ nhẹ cái người đang ngủ say, thực ôn nhu nói:

“Uy, rời giường thôi ~ bữa sáng đều nguội cả rồi!”

“

” Tả tiên sinh hừ nhẹ một tiếng xoay người sang chỗ khác, tiếp tục ngủ. Hữu tiên sinh tiến sát xuống cắn một cái rồi lấy tay nhéo nhéo mũi hắn, chỉ chốc lát, ai đó bị bắt tỉnh lại mở to mắt, gắt gao trừng trừng cái người trước mặt, hoàn toàn khó chịu. Hữu tiên sinh nở nụ cười, hôn một cái trên môi hắn, xoay người nhặt cái chăn bị rút dưới mặt đất sắp xếp lại cho gọn.

Tả tiên sinh bước chân dậm dậm đi vào phòng tắm, dùng tiếng nước ào ạt để biểu đạt rằng hắn đang thực sự không vui vì bị lôi đầu dậy. Hữu tiên sinh buồn cười đi trở về phòng khách, lấy một tờ báo chậm rãi xem.

Tả tiên sinh sau khi đập hư hết phòng tắm, chân trần đi ra, vài giọt nước còn lưu lại trên trán, làm cho khuôn mặt tức giận của hắn có điểm ngây thơ. Hữu tiên sinh mặt nhăn mi nhíu, nói:

“Tại sao lại không mang dép lê?”

“Chẳng lẽ anh cảm thấy sàn không đủ sạch sẽ?” Tả tiên sinh sắc mặt càng thêm hờn giận.

Làm sao có thể! Mỗi ngày bị người lau đến năm sáu lần, sàn bị lau sạch đến tróc một lớp da cũng được a, Hữu tiên sinh âm thầm đổ mồ hôi lạnh, không thể đắc tội với người đang tâm tình không tốt, liền đem đôi dép lê mình đang đi cởi ra dùng chân in in qua:

“Mang vào! Thời tiết lạnh.”

Tả tiên sinh cúi đầu nhìn đôi dép, lại ngẩng đầu nhìn Hữu tiên sinh, trong mắt có một tia mâu thuẫn. Hữu tiên sinh đành đẩy sát vào một tí, lấy tay lau mấy giọt nước còn đọng lại trên trán hắn, nói:

“Em cảm lạnh, lòng anh đau.”

Sau đó đi vào phòng ngủ tìm dép lê mang, bỏ lại Tả tiên sinh cả khuôn mặt đều bị nhuộm hồng.

Nhưng mà Tả tiên sinh tâm tình vẫn là không có cải thiện, cháo trứng hầm thịt đầy mỹ vị bị hắn bực bội mà khuấy tới khuấy lui, trở nên cháo không ra cháo nước không ra nước, tình trạng cực thê lương. Tình cảnh này đã kéo dài vài ngày, Hữu tiên sinh âm thầm thở dài.

Gần đây Tả tiên sinh trở nên nóng nảy, nguyên do là hai tuần trước hắn nhận được một cú điện thoại, một người bạn hữu công tác ở công thương cục rất nghĩa khí nói cho hắn biết, gần đây trị an rất tốt, nên mấy ngành chức trách liền đem lực chú ý dời vào việc bảo vệ quyền sở hữu trí tuệ, nói đơn giản lại rằng, công thương cục bắt đầu chống sản phẩm sao chép!

Tin tức vừa ra, “Bàng môn tả đạo” của Tả tiên sinh cũng chỉ còn cách thông báo “Chủ tiệm có thai, tạm dừng buôn bán” cho đến nay. Mà bởi vì việc vi phạm bản quyền gây nên làn sóng nhỏ, thế nên “Bàng môn hữu đạo” của Hữu tiên sinh càng thêm sinh ý thịnh vượng, việc kinh doanh ngày càng đi lên, Hữu tiên sinh gắng sức thu xếp mọi chuyện, mỗi ngày đều bận rộn, nên không còn cách nào khác đành vắng vẻ với người đang nhàn rỗi ngồi nhà kia. Tả tiên sinh đích thực là mang trong mình dòng máu nhiệt huyết của chòm sao Kim Ngưu, nhiệt tình muốn làm việc thích kiếm tiền lại không muốn rời xa người thân sợ bị cô đơn, có thể hiểu hắn giờ phút này tâm tình trầm trọng đến cỡ nào.....

Nhắm vào tâm tình buồn bã của Tả tiên sinh, Hữu tiên sinh đúng bệnh hốt thuốc dịu giọng an ủi:

“Đừng lo lắng, mấy cái chính sách đó chỉ ra vẻ to lớn một thời gian thôi, một trận gió thổi qua sẽ không có việc gì nữa, cứ chờ vài ngày đi!”

“Khó khăn lắm em mới có được một kỳ nghỉ, em tốt nhất là nên hảo hảo nghỉ ngơi, bận bịu suốt ngày cũng không tốt!”

“Ách..... Nếu em nói không muốn nghỉ ngơi... thì trong nhà cũng có chút lộn xộn bữa bộn, em có thể thu dọn sắp xếp lại... Mấy ngày này, cố gắng kiên nhẫn một chút, kiên nhẫn một chút a.....”

Xét thấy Hữu tiên sinh thái độ thành khẩn, hơn nữa thoát nhìn nói cũng có lý, Tả tiên sinh nửa tin nửa ngờ mà an tọa trong nhà, tạm thời biến thành “ông chồng nội trợ”. Mỗi ngày bắt gà, nấu canh, nhất cổ tác khí (\*) chăm nom nhà cửa quét tước đến một hạt bụi nhỏ cũng không có, còn đem tất cả hóa đơn của mình cùng Hữu tiên sinh ra, ngồi xồm trên ghế sofa hết sức chuyên chú nghiên cứu nửa ngày, bữa tối đối với Hữu tiên sinh tiến hành một bài tọa đàm về quản lý tài sản đây sâu sắc và chặt chẽ, làm cho Hữu tiên sinh trong lòng một lần nữa [ lại một lần nữa!] nhận thức được rằng, cái người bên cạnh mình này, thật thật là một “người nội trợ đảm đang” – a.....

(\*) Nhất cổ tác khí: Một tiếng trống làm tinh thần hăng hái thêm (“Tả Truyện” Trang Công thập niên: ‘phu chiến, dũng khí dã. Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt’. Khi đánh trận dựa vào dũng khí, đánh một tiếng trống, dũng khí tăng lên, đánh hai tiếng trống, dũng khí suy giảm, đánh ba tiếng trống, dũng khí không còn. Sau này ví với nhân lúc đang hăng hái làm một mạch cho xong việc)

Nhưng mà ở nhà ngày vẫn rất dài, Tả tiên sinh lại là một con người làm việc rất có năng suất, cho dù mỗi ngày ghé chợ hai lần, chuẩn bị tốt sớm trưa chiều ba bữa cộng thêm bữa đêm, làm vệ sinh quét dọn lần, xem báo chí bảy tám tờ, thời gian vẫn là còn lại hơn một nửa! Mỗi ngày trong phần tin tức vẫn là như cũ chuyên đề chống vi phạm bản quyền sao chép vẫn là nóng hổi nhất, Tả tiên sinh bị phần đảm mạnh vào ghế sofa, trời sắp tối thì ta cũng mặc nó!

Sau đó, liền bắt đầu cam chịu cuộc sống, tỷ như, lúc nào cũng quên làm bữa sáng, tỷ như, nấu cơm thì bị nhão, nấu ăn lại hay quên bỏ muối, tỷ như, thích dùng ánh mắt ai oán vừa hâm mộ lại vừa đổ kị tác tác niệm niệm quét qua Hữu tiên sinh, tỷ như, bỗng nhiên bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với chuyện riêng tư của các nhân viên trong tiệm Hữu tiên sinh cảm.

Nếu là mấy điều trước, Hữu tiên sinh còn có thể mỉm cười mà nhận, dù sao hẳn phi thường hiểu rõ Tả tiên sinh, biết công việc cùng quyền lợi đối với hẳn mà nói là trọng yếu như thế nào, hiện tại hổ lạc bình dương (\*), nhất thời ử rử là điều khó tránh khỏi. Nhưng mà, Tả tiên sinh mỗi ngày việc to việc nhỏ không bỏ sót đều hỏi hẳn về chuyện tình của mấy nhân viên trong cửa hàng, cái này..... có điểm phiền toái!

(\*) Hổ lạc bình dương: hổ rơi vào vùng đồng bằng, không thể tỏ rõ oai nghi của chúa sơn lâm Hữu tiên sinh bình thường cùng nhân viên cửa hàng tuy là làm việc với nhau, nhưng như thế cũng không có nghĩa hẳn thích bát quái (tò mò, tọc mạch) chuyện của người ta. Nhưng mà Tả tiên sinh cố tình muốn hỏi:

“Angela trong tiệm của anh có bạn trai rồi đúng không?”

“Đó là việc của người ta, anh làm sao biết được.....” Lo lắng mình sắp sửa bị bắt vì tội danh “Không chân thật trả lời vấn đề”, Hữu tiên sinh dừng câu nói lại nửa chừng, rồi nói tiếp “Ha ha, nàng mỗi ngày đều khuya mới tan ca, hẳn là không có bạn trai đi.”

“Nga.....?” Tả tiên sinh ý vị thâm trường mắt liếc Hữu tiên sinh một cái, tiếp tục hỏi:

“Nàng vì cái gì tối như thế mới tan ca? Anh cho nàng rất nhiều tiền thưởng sao?”

“Cũng không có a, tiền lương mọi người là giống nhau.” Hữu tiên sinh thông minh che giấu chuyện hẳn hôm trước cho Angela “Tiền thưởng cho nhân viên ưu tú nhất”.

“Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo!” (\*)Tả tiên sinh hung hăng liếc Hữu tiên sinh một cái,“Hừ!” một tiếng, không thèm để ý.

(\*) Vô sự hiền ân cần, phi gian tức đạo: không có việc gì mà lại quan tâm giúp đỡ, không phải gian trá thì là ăn trộm

Oán khí tràn ngập, Hữu tiên sinh cười khổ nghĩ, không nghĩ ra biện pháp giải quyết là không được a.

Biện pháp không phải không có, Hữu tiên sinh sớm đã lo lắng suy nghĩ rồi, công thương cục chỉ tấn công phiên bản, nếu đem tiệm của Tả tiên sinh cải tạo thành bán chính bản, hẳn cũng sẽ không phải mỗi ngày ngồi nhà đến mốc meo a. Hữu tiên sinh lại nghĩ muốn, dù sao sinh nhật Tả tiên sinh cũng sắp đến rồi, cho nên nhân dịp này liền lên sửa sang lại tiệm cho tốt, đến lúc đó cho hẳn một trân kinh hỉ đi!

Kết quả là, Hữu tiên sinh bỗng nhiên bận bịu hẳn lên lên, mỗi ngày đi sớm về trễ, ngoài trừ ăn bữa sáng, Tả tiên sinh cơ hồ cũng không thấy hẳn, thế giới của hai người bỗng nhiên trở nên có điểm nhạt đi. Thời gian kéo dài, trí tưởng tượng của Tả tiên sinh càng lúc càng lớn, tưởng tượng hơn một ngàn lần rằng Hữu tiên sinh “yêu đương vụng trộm sau lưng chồng”, hẳn không thể nhịn được nữa, bắt đầu lạnh nhạt với Hữu tiên sinh.

Đáng thương cho Hữu tiên sinh, sau một ngày làm việc vất vả chui về nhà, không thấy được người nào đó mang theo biểu tình ai oán “chồng hôm nay về nhà muộn” đón đợi, không thấy được trên bàn có cái đồ gì được cho là thức ăn, chỉ nghe đến trong phòng truyền ra âm thanh đánh chữ “cách cách”! Hữu tiên sinh ba chân bốn cẳng chạy tới mở cửa ra vừa thấy — trời ạ! Tả tiên sinh đang lên mạng nói chuyện phiếm!!!!

Vốn dĩ, lên mạng nói chuyện phiếm là chuyện không có gì phải làm ầm ĩ— đó là lấy góc độ của người bình thường xem xét. Nếu mọi người đã biết Tả tiên sinh cùng Hữu tiên sinh là như thế nào quen biết, sau đó lại là như thế nào ở cùng một chỗ, vậy hẳn là hiểu được Hữu tiên sinh giờ phút này vì cái gì lại khẩn trương như thế rồi chứ. Nhớ lại trước kia, Tả tiên sinh chính là bởi vì tâm tình khó chịu nên lên mạng mắng chửi người mà lại mắng trúng đem về một người Hữu tiên sinh, từ đó về sau hai người cũng chưa có lên mạng lại, nhưng mà!!! Giờ đây Tả tiên sinh lại đang lên mạng biết đâu lại mắng chửi ai đó đem về một cái Đồng Nam tiên sinh gì gì đấy thì sao?!

Hữu tiên sinh lấy mị lực của Tả tiên sinh đối với mình mà tính toán suy đoán, khả năng này hoàn toàn có thể xảy ra, huống chi lúc này Tả tiên sinh đang oán khí tận trời, nếu một cái gì đó tiên sinh [ đây là trong suy nghĩ của Hữu tiên sinh ] thêm mắm thêm muối chọc giận hẳn tức khí làm cho hẳn để ý, hoặc đem tặng cho hẳn một ngàn mỹ kim vào bảo khố, ai kia của mình nói không chừng sẽ..... Nghĩ đến đây, một tảng đá lớn tên “lo lắng” rơi xuống đầu Hữu tiên sinh – nhất định phải mau chóng ra tay cứu chữa!

Nhưng là, như thế nào cứu chữa mới được đây? Đây là một vấn đề.

May mắn, bởi vì Hữu tiên sinh trời sinh tính tình thiện lương, được trời cao đặc biệt ưu ái, nên sinh nhật Tả tiên sinh suýt một tiếng đã tới rồi.

Sáng sớm ngày sinh nhật, Hữu tiên sinh như thường lệ lôi Tả tiên sinh từ trong ổ chăn ra, tự mình dắt hẳn đi rửa mặt chải đầu, giúp hẳn thay quần áo đẹp, vừa cười mị mị uy hẳn ăn bữa sáng. Nhưng mà thân mật ân cần phục vụ như thế vẫn chưa làm cảm động được Tả tiên sinh, hẳn còn đang ghi hận mấy ngày hôm trước Hữu tiên sinh hờ hững lơ là vợ ở nhà, hơn nữa mấy tính còn bỗng dưng bị hồng, đang muốn thử mặt tỏ rõ lập trường của mình, bỗng nhiên trước mắt tối đen, hai mắt đã bị đẩy lại! “Uy! Anh đang làm quỷ gì a?” Tả tiên sinh đưa tay lên định kéo xuống miếng vải đen đang bịt mắt mình ra, Hữu tiên sinh cầm tay hẳn thuận thế phóng tới bên miệng mình nhẹ nhẹ cắn một cái: “Hừ! Đừng kích động, đi theo anh!”

“Đi nơi nào? Làm cái gì?”

“Đi một nơi rất đẹp!” Hữu tiên sinh đem Tả tiên sinh rời khỏi chỗ ngồi, kéo hẳn nằm ở trên lưng mình, nói to “Cẩn thận ôm chặt lấy lưng anh, chúng ta xuất phát thôi!” liền công Tả tiên sinh đi ra cửa.

Thang máy đình một tiếng mở ra, sau đó khép lại, mắt đã quen với bóng đêm, thời gian không còn quan trọng nữa, sau đó lại là đình một tiếng, rời khỏi thang máy,

Đi vòng qua hoa viên nho nhỏ dưới lầu, mùi hoa thoang thoảng đến tận đây, sau đó là âm thanh xe cộ lui tới trên đường, thanh âm của người đi đường, đi được một quãng, cảm giác không khí có điểm trong lành, Tả tiên sinh đoán rằng bên cạnh là một cái công viên, bên trong hẳn là đang nở rộ hoa tử kinh (1), còn có mang theo một chút sương sớm mùa thu, một công viên mộc mạc sạch sẽ, ăn, hẳn là còn có vài lão nhân gia đang tập Thái Cực Quyền.....

Tả tiên sinh cảm thấy tâm tình của mình một chút thả lỏng, nhiều ngày qua buồn bực dần dần làm hẳn không có cảm giác sáng sớm (tại anh ngủ đến trời cao ba sào mới dậy a), bao lâu rồi không có nhân nhả thả

lồng như thế này? Hắn không khỏi tựa đầu vào vai Hữu tiên sinh, khóe miệng dang ra ý cười, không biết, chúng ta tương lai già đi, có thể hay không cũng tại công viên này cùng nhau tập Thái Cực Quyền?

Trong bóng đêm nhớ lại là Hữu tiên sinh đi lên mấy cấp cầu thang, sau đó liền đem hắn buông xuống, thả dốc mấy cái rồi bám vào bên tai hắn nói:

“Sinh nhật vui vẻ! Em đoán anh sẽ tặng em cái gì?”

“???” Tả tiên sinh cả kinh, nguyên lai hôm nay là sinh nhật của mình! Không đợi Hữu tiên sinh giúp, hắn một phen kéo xuống vải đen che mắt.

Đầu tiên đập vào mắt là tấm bảng thông báo, bị đổi thành “Chủ tiệm sinh nhật, tạm dừng buôn bán, ngày mai mở lại”, Tả tiên sinh về mặt nghi hoặc đón lấy cái chìa khóa Hữu tiên sinh đưa qua, tới cửa mở khóa, một tay đẩy cửa ra, ánh sáng nhu hòa từ bên trong tỏa ra. Tả tiên sinh vội vàng đẩy cửa kính đi vào.

Tất cả mọi thứ đều như cũ, ngoại trừ bức vách ngăn cách với cửa hàng bên cạnh biến thành bức tường làm bằng thủy tinh trong suốt, ở giữa còn có một cánh cửa thông giữa hai bên, hai bên tiệm đối xứng nhìn vô cùng gần gũi, mà cái chiêu bài (bảng hiệu) bắt mắt nhất trong tiệm “Mười đồng ba đĩa” cũng bị xóa sổ không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Tả tiên sinh lấy ra tuyển tập “The beatles” chọn lọc, hoàn hảo còn đang đóng gói kĩ càng, nói cho người khác biết rằng đây là chính bản. Đáng giận a! Người này luôn bày ra mấy chuyện lỗi thời để làm cảm động người ta! Đáng giận hơn là, chính mình mỗi lần đều bị mấy cái trò cũ rích này làm cảm động!

“Qùa này không tệ chứ? Mấy đĩa nhạc ở tiệm em với tiệm anh không có trùng nhau đâu, chúng ta sẽ không trở thành đối thủ cạnh tranh được a!”

“Hừ, không mới mẻ! Lãng phí tiền!” Tả tiên sinh kiên quyết không quay đầu lại, để cho y thấy được vẻ mặt của hắn không phải là chọc y cười hắn sao.

“Nga..... Còn tưởng rằng em sẽ có một chút cảm động ~” Hữu tiên sinh thất vọng ôm lấy Tả tiên sinh, nói:

“Qùa cũng xem rồi, về nhà đi!”

Ách..... Kỳ thật..... Kỳ thật ta rất cảm động..... Nhưng là đánh chết Tả tiên sinh hắn cũng nói không ra mấy lời buồn nôn như thế, hay là thôi đi! Tả tiên sinh dùng sức bóp chết một tia lãng mạn vất vả lắm mới sinh ra được, đi theo Hữu tiên sinh ra cửa.

Trên đường trở về, Hữu tiên sinh nói: “Ách, trong nhà xì dầu hình như dùng hết rồi, tiện đường chúng ta đi mua luôn đi.”

“Sao lại thế? Em nhớ rõ còn một bình lớn a!”

“Thật sự hết rồi mà! Chẳng lẽ anh nói dối em sao?” Hữu tiên sinh vô cùng chân thành bảo đảm nói.

“Bây giờ còn chưa đến tám giờ, có siêu thị nào lại mở cửa sớm như vậy!”

“Ai nói?! Có cái này mở nè!”

Hữu tiên sinh đưa tay chỉ, phía trước mấy thước siêu thị quả nhiên đã mở cửa buôn bán, thậm chí còn treo một tấm biển “Tuần lễ vàng ưu đãi đặc biệt” thật lớn.

Vừa thấy hai chữ “ưu đãi”, Tả tiên sinh chân sẽ không tự chủ mà bước vào.

Đã đi vào, tự nhiên không phải mua xì dầu đơn giản như vậy. Trải qua nửa giờ càn quét, Tả Hữu tiên sinh đẩy một xe đầy đồ đặc đến quây tính tiền.

“Hoan nghênh quý khách ghé thăm, 388 đồng, cảm ơn!” Tiểu thư đứng mỉm cười tiếp nhận tiền từ tay Hữu tiên sinh, đưa ra danh sách mua hàng cũng tiền lẻ trả về:

“Hai vị xin mời đến khu rút thăm trúng thưởng!”

“Di? Còn có thể rút thăm trúng thưởng?” Tả tiên sinh vội vàng đem đồ đạc này nọ đưa cho Hữu tiên sinh, chính mình nhanh chân chạy qua đó.

“Vị tiên sinh này, xin mời rút từ trong thùng ra một tờ giấy, chỉ cần rút ra có hình cây xoài, là có thể trong vòng ba phút anh muốn lấy sản phẩm gì trong siêu thị của chúng tôi đều được cả!” Tiểu thư bán hàng cười tủm tỉm đưa ra một cái thùng rút thăm.

“Em rút thăm trúng thưởng cho tới bây giờ chưa có lần nào trúng cả, không bằng đưa ta một cái kẹo còn thực tế hơn!” Nói là nói như vậy, Tả tiên sinh vẫn là thân thủ rút ra một tờ giấy có hình cây xoài!

“!!!!” Tả tiên sinh không dám tin trừng mắt nhìn cây xoài vàng óng ánh trên tờ giấy.

“Ha ha, hôm nay sinh nhật em, vận khí cao thôi!” Hữu tiên sinh hắc hắc cười nói.

“Chúc mừng!” Người bán hàng cùng Hữu tiên sinh đang đứng sau Tả tiên sinh nhìn nhau cười, hết thấy điều tiến hành như kế hoạch. [ta muốn có anh chồng như thế này quá Y^Y]

Ba phút đồng hồ, đối với người nhanh tay lẹ chân như Tả tiên sinh mà nói là vô cùng dư dả. Cảm thấy mỹ mãn đem đồng đồ vật ra quầy đóng gói, tả Tiên sinh đột nhiên nảy lên sáng ý, nói:

“Dù sao hôm nay là sinh nhật em, chi bằng cứ rút thêm một lần đi, nói không chừng còn có thể trúng thưởng!”

“Này..... Không cần đâu, chừng này thứ chúng ta cũng dùng đến nửa năm lận a .....” Hữu tiên sinh một đường hắc tuyến nhìn vô số túi to túi nhỏ trước mắt. Vì phối hợp với “vận khí” của Tả tiên sinh, trong thùng rút thăm đều là giấy có hình cây xoài! Để cho hắn rút thêm một lần nữa không phá sản mới là lạ!

“Nói cũng đúng, ha ha, dù sao giải nhất cũng bị em lấy rồi, phần còn lại không cần cũng được!” Thọ tinh (người được chúc thọ) thắng lớn vô cùng cao hứng chỉ huy Hữu tiên sinh đem túi to túi nhỏ ra bên ngoài, còn phá lệ kêu taxi đem chiến lợi phẩm chở về nhà, phía sau, trong siêu thị mọi nhân viên đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn vị Hữu tiên sinh đã đi xa.

Ngày hôm sau, Hữu tiên sinh một mình đi vào siêu thị, đối chiếu với danh sách “chiến lợi phẩm” hôm qua Tả tiên sinh tha về nhất nhất thanh toán tiền nợ, nhận được nụ cười tươi như hoa của tiểu thư thu ngân, lúc trả lại tiền lẻ và danh sách mua hàng, còn nói:

“Tiên sinh hảo chu đáo nha! Xin mời đến bên kia rút thăm trúng thưởng, lần này là rút thăm thật !”

“Hảo!” Hữu tiên sinh ha ha cười đi qua.

“Đây là cái gì? Có thưởng sao?” Hữu tiên sinh chỉ vào tờ giấy có cây táo hỏi.

“Cái này..... Đây là giải nhì, anh có thể trong vòng hai phút tùy ý chọn lấy thứ mà mình muốn.....” Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trên trán, người bán hàng “ba” một tiếng ngã xuống đất..... Này cũng quá khéo đi.....

“.....” Hữu tiên sinh cũng ngây người.

Có lẽ, cái này mới là chân chính kinh hỉ, Hữu tiên sinh cảm động chà xát con mắt, bị Tả tiên sinh ảnh hưởng nhiều lắm, hẳn cuối cùng cũng bắt đầu đau tiền. Ngày hôm qua tiêu phí quá lớn, hôm nay cuối cùng có thể bổ khuyết lại một chút! Lão Tả, anh yêu em! Ô

~~~~~

(1) Hoa tử kinh:

Tên Việt: tử kinh

Tên Hoa: (tử kinh)

Tên Anh: Chinese redbud

Tên Pháp: arbre de Judée

Tên khoa học: Cercis chinensis Bunge

Họ: Đậu Fabaceae Một vài bài thơ về hoa tử kinh

[Phiên âm]

Tạp anh phân dĩ tích, hàm phương độc mộ xuân.

Hoàn như cổ viên thụ, hốt ức cổ viên nhân.

[Dịch thơ]

Muôn xác hoa chồng chất, Xuân tàn chỉ còn hương.

Trở về cây vườn cũ,

Chợt nhớ bóng người thương.

(Kiến Tử Kinh Hoa ,Vi Ứng Vật – Văn Phạm dịch)

Thiêm thiếp lòng mong đợi,

Vùng nghe chim tích linh,

Vội vàng xô gói dầy,

Đầy thềm hoa tử kinh (Nh Em, Mộng Ngân Sơn Quách Tấn)

## 7. Chương 7: Phiên Ngoại: Âm No Ván Đề

Âm no ván đề Từ khi có cánh cửa thông giữa “Bàng môn tả đạo” cùng “Bàng môn hữu đạo”, Hữu tiên sinh liền thường xuyên tìm cơ chui qua đó, Tả tiên sinh đầu tiên là ngại y cản trở sinh ý sau lại khiến mình bực dọc, mỗi khi thấy bản mặt của Hữu tiên sinh liền đá y quay về lại trong tiệm, nhưng khi người ta không qua bên này hẳn lại hối hận, ngoái đầu nhìn theo bước chân Hữu tiên sinh đi về, nhìn y cùng mấy nhân viên mỹ nữ bên kia nói chuyện đùa giỡn, người nào đó bị ăn một thùng dấm chua, không hề nghĩ ngợi liền gọi điện thoại hung tợn nói:

“Uy! Đã 11 giờ rồi sao còn chưa đi mua cơm? Có phải muốn làm em đói chết hay không?!”

“..... Đồ.....” Hữu tiên sinh còn chưa nói được một câu điện thoại liền cúp, y rất là vô tội hướng “người ấy” ở bên kia đang nhìn lại, chỉ thấy bên đó mặt mũi phẫn nộ. Hữu tiên sinh nghĩ, ăn, gần đây thời tiết quả thật là lạnh làm người ta mau đói, nhưng hẳn không phải vừa mới ăn xong điểm tâm sao.....? Hẳn muốn thì được rồi, Hữu tiên sinh nhanh chóng bấm gọi dây số quen thuộc, mua hai phần cơm trưa cao cấp, điện thoại vừa tắt, hai chân liền tự động hướng tới tiệm sát vách mà bước.

Nửa giờ sau cơm trưa tới, Hữu tiên sinh trải tờ báo cũ lên quây, hai người ngồi đối diện cùng nhau ăn.

“Ăn, này cơm không tồi, thực mềm, hình như so với thức ăn nhà mình còn ngon hơn, đồ ăn cũng không tồi, oa! Trong canh còn có thịt gà nữa!” Tả tiên sinh cắn chiếc dưa liên tục tán thưởng.

“Ngon thì ăn nhiều một chút.” Hữu tiên sinh khẽ mỉm cười, trước mặt người này vừa cực kỳ dễ dàng dỗ lại cực kỳ khó dỗ, hiếm khi nhìn hẳn cao hứng như thế này, công sức của mình cuối cùng cũng không có uổng phí.

Nhưng sắc mặt Tả tiên sinh lập tức trầm xuống.

“Cơm này từ đâu ra?”

“Ách..... Từ một tiệm thức ăn nhanh!” Hữu tiên sinh thật cẩn thận đáp, làm bộ dáng vui đầu ăn cơm, không dám nhìn vào mắt Tả tiên sinh.

“Tiệm thức ăn nhanh của nhà ai? Bao nhiêu tiền?”

“Của nhà ai a..... Đã quên, dù sao cũng rất rẻ, lần tới nói cho em, nhanh ăn đi, thức ăn nguội mất!”

“Nhanh như vậy đã quên? Hay là để em nói cho anh biết đi!” Tả tiên sinh âm trầm đưa qua tờ giấy bọc dưa đã bị xé xuống, mặt trên giấy trắng viết bốn chữ đỏ “Hương Cách Lý Lạp”.

Hữu tiên sinh ngơ người, rõ ràng mỗi lần đều ngàn lần vạn dặn bảo nhân viên đưa cơm không thể sử dụng đồ vật gì có thể biểu hiện tên quán, không nghĩ đối người đưa cơm mới liền đã xảy ra chuyện!

“Này..... Ha ha, anh nghe nói này quán cơm này không tồi, cho nên đã muốn ăn thử xem sao.” Hữu tiên sinh cười gượng nói.

“Thử xem? Em nhớ rõ ở nửa tháng trước chúng ta đã ăn cơm loại này rồi.....” Tả tiên sinh thanh âm băng lạnh, Hữu tiên sinh nghe được rằng mình đánh lập cập vào nhau.

“Em biết không, hiện tại mấy quán thức ăn nhanh đều làm đồ ăn chứa nhiều mỡ và chất béo, ăn nhiều sẽ khiến thân thể không tốt, sinh bệnh đi khám bác sĩ còn không phải là tốn nhiều tiền hơn sao, nếu như vậy, còn không bằng đem tiền đi khám bác sĩ này lấy dùng để mà cải thiện cuộc sống, em nói có phải hay không?”

“Ăn đồ ăn nhanh bao nhiêu lần mới sinh bệnh? Anh mỗi ngày ăn đồ cao cấp năm sao số tiền đó xem ra còn nhiều hơn là đi bác sĩ a!”

“Này.....”

Hữu tiên sinh cũng không biết nói cái gì cho phải, trong các quy tắc làm việc y tự đặt ra cho mình, điều thứ nhất là “Tả tiên sinh luôn luôn đúng”, điều thứ hai là “Cho dù Tả tiên sinh nói sai, cũng không được cãi lại”, điều thứ ba là “Cho dù có không đồng ý, cũng phải bằng mặt không bằng lòng, phải để chứa mặt mũi cho Tả tiên sinh, sau đó chậm rãi nghĩ biện pháp giải quyết.” [là thê nô công hay là phúc hắc công đây??]

Vì thế cuối cùng Hữu tiên sinh thực khiêm tốn tiếp nhận lời phê bình, cũng tỏ vẻ nghe lời ngoan ngoãn nói kể từ bữa sau sẽ đi mua thức ăn nhanh, Tả tiên sinh mới hơi nguôi giận.

Ngày thứ hai, nhìn trên đồng hồ vật bày trên bàn, đến phiên Tả tiên sinh trợn tròn mắt.

“Đây là cái gì?” Tả tiên sinh lấy chiếc dưa khiêu khiêu mấy lá cải bắp, mặt trên rõ ràng còn có mấy cái lá vàng khè, hơn nữa vô luận như thế nào cũng nhìn không ra miếng thịt khét lẹt này trước kia là của động vật gì, càng miễn bàn về đồng hồ cơm nhìn không ra dị trạng này.

“Đây là thức ăn nhanh a!” Hữu tiên sinh đúng lý hợp tình mà mở hộp cơm ra đưa cho Tả tiên sinh: “Mau ăn a, để nguội sẽ không tốt!”

“Nga.....”

Ăn không đến một phút đồng hồ, “Ai nha!” Tả tiên sinh lại có kinh hỉ phát hiện,

“Này ~~ thịt ~~ như thế nào lại ~~ ngọt

thế này~” Tả tiên sinh ngậm trong miệng miếng thịt mùi vị lạ thường, ngay cả mí mắt đều có thể nổi cả da gà.

“Mấy tiệm thức ăn nhanh đều là nấu nướng như thế này a, về sau chúng ta đều phải tập thói quen thích nghi với mùi vị này!” Hữu tiên sinh dường như không có việc gì gấp miếng thịt ngọt kia vào miệng, Tả tiên sinh nhìn thấy đến trông mắt cũng phải rơi xuống.

“Hay là... đừng ăn nữa đi!”

“Như vậy sao được? Thời tiết lạnh, không ăn cơm trưa dễ bị cảm mạo.” Hữu tiên sinh như trước càng không ngừng ăn, bỗng nhiên “Ồi!” một tiếng, đem Tả tiên sinh sợ tới mức nhảy dựng lên, “Làm sao vậy? Làm sao vậy?” Hần khẩn trương bỏ lại hộp cơm đã sớm không muốn ăn chạy qua.

“Không..... Không có việc gì, anh đi toilet một tí, sau đó uống chút thuốc trị bệnh dạ dày là được rồi.” Hữu tiên sinh đối Tả tiên sinh lộ ra một nụ cười khó khăn, xoay người hướng toilet tiến lên.

Đóng cửa toilet lại, Hữu tiên sinh vốc nước rửa mặt, ngẩng đầu, trong gương rõ ràng xuất hiện một bộ mặt cười gian vô cùng. Đúng vậy, người đang cười đến giảo hoạt này chính là Hữu tiên sinh. Thuê nhân viên tiệm ăn phối hợp diễn khổ nhục kế, lúc này Tả tiên sinh chắc là không còn lời nào để nói đi, thuận tiện..... Thuận tiện cũng nhìn xem sức nặng của mình ở trong lòng hắt ra sao, thật sự là nhất cử lưỡng tiện a! Hữu tiên sinh càng nghĩ càng đắc ý, bất quá y trước khi ra ngoài liền đem bộ mặt này cẩn thận giấu đi, thay vào đó là bộ dáng suy yếu của một người mới bị ngộ độc thức ăn, còn bày ra vẻ mặt hy sinh vì đại nghĩa nuốt hai viên thuốc đã sớm bị đánh tráo.

Tả tiên sinh ở một bên nhìn, vừa lo lắng lại vừa tự trách, ngập ngừng nửa ngày, mới đến gần hỏi thăm: “Bụng còn đau không? Nếu không, đi bệnh viện khám thử đi?”

“Hảo..... Tốt hơn nhiều rồi” Hữu tiên sinh trầm giọng nói, vươn bàn tay lạnh lạnh còn ướt nước cầm lấy tay của Tả tiên sinh muốn nói rằng chính mình “không có việc gì”, cuối cùng, còn giống như hấp hối lúc lâm chung đối Tả tiên sinh nói: “Cái kia thức ăn nhanh có điểm... Vấn đề... Về sau tốt nhất là đừng ăn nữa.”

“Ặn.....” Tả tiên sinh cúi gầm mặt trong cảm giác tội lỗi, nếu không phải hấn khẳng khẳng đòi như thế thì sẽ không xảy ra cố sự này, Hữu tiên sinh thấy thế có điểm đau lòng, nhưng việc nhỏ không đành lòng sẽ làm loạn đại mưu, để đi đến thắng lợi cuối cùng, đành phải tạm thời ủy khuất hấn một chút!

Sau lại, Hữu tiên sinh vẫn là hối hận, Tả tiên sinh từ sau bữa trưa liền bắt đầu rầu rĩ không vui, không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, hỏi hấn làm sao vậy, thì nhận được câu hỏi ngược lại của hấn “Anh bụng còn đau lắm không? Không được chúng ta phải đi khám bác sĩ thôi!”

Sớm biết hấn sẽ áy náy như thế thì sẽ không bày ra kế này rồi, nhưng việc cũng đã xảy ra, Hữu tiên sinh chỉ có thể an ủi chính mình, chờ ngày mai đi, ngày mai có thể ăn lại được cơm cao cấp ở tiệm rồi, chỉ đau khổ nốt hôm nay thôi, cố lên!

Tả tiên sinh tâm tình buồn bã kéo dài cho đến khi tối muộn về nhà, cho dù đi ngủ, mi tâm (ấn đường, điểm giữa hai đầu lông mày) vẫn nhăn lại như trước, như đang nghĩ tới điều gì. Hữu tiên sinh nhẹ nhàng ôm lấy thân thể đang phiền não của hấn, hồi lâu cũng chưa ngủ được.

Buổi tối ngủ không được, ngày hôm sau sáng sớm, Hữu tiên sinh đã sớm tỉnh dậy, tay theo thói quen hướng người bên cạnh choàng qua, trống trơn, lạnh lạnh, Tả tiên sinh không thấy trên giường.

Sẽ không phải tự trách mình quá mà đi khỏi nhà chứ?! Hữu tiên sinh bịch một cái nhảy xuống giường hướng cửa chính chạy ra, bất quá đi ngang phòng bếp thì dừng lại, Tả tiên sinh của hấn đang ở đó!

Mà khi Hữu tiên sinh định thần nhìn kỹ, lại bị dọa cho sợ hãi, tại phòng bếp, Tả tiên sinh mắt nhắm mắt mở, đang nấu cơm, chỉ bất quá, đem rau xanh thành thịt mà xào, đem thịt làm thành rau xanh mang đi rửa, nồi cơm kêu ùng ục không ngừng bốc bột lên, không cần xem cũng biết là cho quá nhiều nước. Trời ạ! Hấn chắc không có đem ngón tay mình thành xương sườn mà chặt chứ? Hữu tiên sinh cảm thấy mình cần đứng ở hiện trường tiến hành giám sát mới được.

May mắn trong thực đơn của Tả tiên sinh không có thêm xương sườn, Hữu tiên sinh cuối cùng nhẹ nhàng thở phào, lại kinh ngạc thấy Tả tiên sinh đem đồng hồ ăn chia thành bốn phần, hai phần đặt trên bàn cơm, hai phần còn lại giữ ấm trong cà men. Sau khi hoàn thành xong mọi việc, Tả tiên sinh giống như du hồn bay về trên giường, nằm xuống một cái liền ngủ say như chết, hoàn toàn không phát hiện sự tồn tại của Hữu tiên sinh. Vị kia bị xem nhẹ ôn nhu sờ sờ tóc Tả tiên sinh, kéo chăn đem hấn chính lại cho hảo, sau đó tiến về phòng bếp.

Không cần phải nói, làm cơm trưa cho hai người chính là nguyên nhân khiến Tả tiên sinh sáng sớm rời giường. Giác mộng ăn cơm tiệm cao cấp của Hữu tiên sinh tan vỡ, ăn cơm Tả tiên sinh tự tay làm y đương nhiên cao hứng [về phần hương vị thì.... Khó mà nói, người đang ngủ mơ hồ làm gì đó phỏng chừng hương vị cũng mơ hồ đi!], nhưng hai vành mắt thâm đen như thế nhìn thấy thực là dọa người, Tả tiên sinh chính mình không phát giác, Hữu tiên sinh đã cảm thấy trái tim ẩn ẩn đau.

Lại qua một ngày, cơm trưa vẫn như cũ là Tả tiên sinh sáng sớm đứng dậy làm, bất quá hấn tự giác cũng cảm thấy kỳ lạ, đồ ăn giống như từ đâu chui ra sẵn, rau xanh luôn được rửa rồi, cơm thì chín, thức ăn đã được đặt sẵn lên đĩa, còn hấn thì lại đang mộng mộng lung lung, cũng liền nghĩ chắc là quen tay hay việc, năng suất tăng lên, liền vô cùng cao hứng quay về ngủ.



Lúc ăn cơm trưa, Tả tiên sinh vừa kinh hãi phát hiện, tay nghề của mình cũng nâng cao không ít, nhin không được đắc ý đối Hữu tiên sinh nói: “Thế nào? Tay nghề của em so ra không có kém tiệm ăn chứ?”

“Àn... Đúng vậy, cảm ơn em!” Hữu tiên sinh mỉm cười mà nói, Tả tiên sinh bên đó, chỉ lo cao hứng, cũng không có nghe ra huyền cơ (ý tứ sâu xa) trong lời nói, Hữu tiên sinh che miệng ngáp một cái, cười khở, nghĩ: Anh phải làm ốc đồng cô nương (1) tới khi nào đây?

“Món thịt viên này là ngon nhất nè! Thấy anh thích món này, nhường cho anh thêm hai cái đó, mau ăn đi!” Tả tiên sinh xoa xoa đũa ăn một ít, lại gấp cho Hữu tiên sinh một tí, ăn đến bất diệc nhạc hồ.

---

(1) Ốc đồng cô nương chính là chỉ nàng tiên ốc, một câu chuyện cổ tích trong dân gian. Chắc mọi người ai cũng đều đã biết. Mạn phép trích dẫn bài thơ này [học từ cấp 1 thì phải] để mọi người cùng hồi tưởng

Xưa có một bà già nghèo

Chuyên mò cua bắt ốc Một hôm bà bắt được.

Một con ốc xinh xinh

Vỏ nó biêng biếc xanh

Không giống như ốc khác

Bà thương không muốn bán.

Bèn thả vào trong chum.

Rồi bà lại đi làm.

Đến khi về thấy lạ

Sân nhà sao sạch quá Đàn lợn đã được ăn Cơm nước nấu tinh tươm Vườn rau tươi sạch cỏ.

Bà già thấy chuyện lạ Bèn có ý rình xem

Thì thấy một nàng tiên Bước ra từ chum nước.

Bà già liền bí mật.

Đập vỡ vỏ ốc xanh

Rồi ôm lấy nàng tiên

Không cho chui vào nữa

Hai mẹ con từ đó

Rất là yêu thương nhau.

Phan Thị Thanh Nhàn Ước sao chồng ta sau này cũng như Hữu ca là được rồi \*chấm nước mắt\*

~~... ..

~~Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ta-tien-sinh-huu-tien-sinh>